

ΕΣΤΙΑ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΑΔΩΝΙΣ ΚΥΡΟΥ (1898-1918)

ΑΧ. ΚΑΙ Κ. ΚΥΡΟΥ (Διεύθυνσις)

ΑΘΗΝΑΙ * ΑΡΙΘ. 4

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΝΘΙΜΟΥ ΓΑΖΗ 7

ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1936

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

(Από 27 Σεπτ.—4 Οκτωβρίου)

Μέσα εις την ανήσυχον και άγω-
νώδη ατμόσφαιραν των ήμερών αυ-
τών, την όποιαν πληροϋν αι άπηχί-
σεις των τηλεβόλων του Ίσπανικού
έμφυλιου πολέμου, αι άπειλαι των Ί-
απωνων κατά της Κίνας εις την
Σαγκάην, αι δξύταται άντεγκλήσεις
μεταξύ Γερμανίας και Ρωσίας, αι
έκ της Γαλλικής καταστάσεως άνη-
συχία και αι παρατεινόμεναι άκόμη
έκδηλώσεις της Μεσογειακής αντιθέ-
σεως Άγγλίας και Ίταλίας, αι συνε-
δριάσεις της Γενικής Συνελεύσεως
του ειρηνικού οργανισμού της Γε-
νεύης δημιουργοϋν έκ πρώτης όψεως
την εντύπωσιν μίας περιττής σειράς
φλασίων και παρατάξεως εύήχων
φράσεων χωρίς καμμίαν σημασίαν.
Διά τον πολύν κόσμον, ό όποιος κατά
την διάρκειαν των τελευταίων έτών,
δέν ειδε καμμίαν έπιτυχή πρωτοβου-
λίαν της Κοινωνίας των Έθνών, άλ-
λά την παρηκολούθησε τοΰναντίον ά-
ποτυγχανούσαν τραγικώς εις όλας
τάς εφ'όχθρας προσπαθείας, τάς ό-
ποιάς κατέβαλεν, έδημιουργήθη ά-
ναμφισβητήτως ή εντύπωσις ότι ό
οργανισμός αυτός, ό όποιος άπέρ-
ρευσεν άπό την διδασκαλικήν πολυ-
πραγμισίην του μακαρίτου Ουίλ-
σον, διατηρείται μόνον έν ζωή διά
νά έξακολουθήση ή πολυάριθμος ύ-
παλληλία του να άπολαμβάνη τους
καλούς μισθούς και την εϋχάριστον
διαμονήν εις τό νεάκτιστον πολυτε-
λέστατον μέγαρον και διά να δύναν-
ται οι ύπουργοι των Έξωτερικών και
οι διπλωμάται των διαφόρων χωρών
να κάμνουν μίαν ή περισσοτέρας φο-
ράς τον χρόνον τό ταξιδάκι τους μέ-
χρι της ώραςίας πόλεως της λίμνης
Λεμάν. Έφέτος ιδίως ή προσοχή
της Εϋρωπαϊκής Κοινής Γνώμης εί-
νε τόσον άπεροφημένη άπό τά άλλα
σημαντικά διεθνή γεγονότα, ώστε
μόλις να άπομείνη κάπου-κάπου όλί-

Η ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

‘Η φιλοσοφική σχολή του διασήμου ποιητού και φιλοσόφου Ραμπι-
τρανάθ Ταγκόρ εις τάς Ίνδιαις.

γος χώρος εις τάς εφημερίδας διά
την λακωνικήν άναγραφήν των συνε-
δριάσεων και των άγορεύσεων της
Γενικής αυτής Συνελεύσεως.

‘Η εντύπωσις αυτή δέν είνε τόσον
δικαιολογημένη. Άκριβώς έφέτος, ό-
πότε ή Διεθνής Γνώμη έδειξε τόσον
όλιγον ενδιαφέρον διά τάς συνεδριά-
σεις του μεγάλου, του κοινοβουλευτι-
κού ούτως ειπείν σώματος της Κοι-
νωνίας των Έθνών, θα ήτο ίσως πε-
ρισσότερον ένδεδειγμένη ή προσοχή
μας και ή προσπάθεια όπως άντλή-
σωμεν άπό την επικρατούσαν έν Γε-
νεύη ατμόσφαιραν μερικώς χρησί-
μους σκέψεις περί των αιτίων, τά ό-
ποια προεκάλεσαν την αναμφισβήτη-
τον κρίσιν του Διεθνούς Ειρηνικού
‘Οργανισμού και των πιθανών άπο-
τελεσμάτων των. ‘Η ειρήνη είνε μία ύ-

πόθεσις ιερά, ή όποία ενδιαφέρει ό-
λους τους Λαούς και ιδίως εκείνους,
οι όποιοι, ως ήμεις, έχουν δύσκολον
έργον έσωτερικής αναδιοργανώσεως
και άνορθώσεως να επιτελέσουν και
οι όποιοι επ’ οϋδενι λόγω θα ήθελαν
να διαταραχθή και να άνασταλή τό
έργον αυτό άπό νέας πολεμικάς πε-
ριπετείας.

‘Ας ίδωμεν πρώτον τί έγινε μέχρι
τουδε και ιδίως κατά την παρελθού-
σαν εβδομάδα εις την Γενεύην. ‘Η
πρώτη βαρυσήμαντος εκδήλωσις της
κρίσεως ύπήρξεν ή γνωστή άπόφα-
σις, ή άπιπέλουσα την είσοδον των
αντιπροσώπων του τέως Αιθιοπικού
Κράτους εις την Συνέλευσιν και ή
κατά συνέπειαν άπομάκρυνσις της
Ίταλίας, άπό τάς έργασίας της Γε-

νεύς. Η απόφασις αυτή εσχολιάσθη ήδη επαρκώς από των στηλών της καθημερινής «Εστίας», ώστε να μη υπάσχη λόγος να επανέλθωμεν ἐπ' αυτής, παρὰ μόνον διὰ να τονίσωμεν εἰς ποίαν ἀντίθεσιν φαίνεται να εὑρίσκειται τὸ ἐν Γενεύῃ ἐπικρατοῦν πνεῦμα πρὸς τὴν νοστοροίαν καὶ τὰς ἐπιδιώξεις Δυνάμεων, ὡς ἡ Ἰταλία, αἱ ὁποῖα ἀναμφισβητήτως δὲν δύνανται, λόγῳ τῆς θέσεώς των ἐν Εὐρώπῃ, τῆς ζωτικότητος καὶ τῆς δυνάμεώς των να μένουν ἀκινδύνως ἔξω ἐνὸς ὁργανισμοῦ, δυναμένου να ἐπιτύχη εἰς τὴν προσπάθειάν του μόνον ἐφ' ὅσον εἶνε Οἰκουμενικός. Ἡ ἀπορία αὐτὴ ἐφελκυσσε τὴν προσοχὴν πολλῶν ἐκ τῶν ὀμιλητῶν, οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν διεδέχθησαν ἀλλήλους εἰς τὸ βῆμα τῆς Γενεύης καὶ οἱ ὅποιοι ἀφῆκαν σαφῶς να ἐννοηθοῦν αἱ ἀνησυχίαι πρὸς τοὺς ἐμπνέει ἢ ἐκ τοῦ ὁργανισμοῦ των ἀπουσία τεσσάρων ἐκ τῶν μεγάλων Δυνάμεων τοῦ κόσμου (τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τῆς Γερμανίας, τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἰαπωνίας) καὶ διαφόρων ἄλλων μικρότερων Δυνάμεων. Ὅλοι δὲ σχεδὸν οἱ ὀμιλήσαντες, καθεὶς φρεσικὰ ἀπὸ τῆς ἀπόψεώς του, ἐτόνισαν τὴν ἀνάγκη τῆς οἰκιστικῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ καταστατικοῦ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν.

Ἐνα ἄλλο σημαντικό ἐν Γενεύῃ γεγονός τῆς ἐβδομάδος αὐτῆς ὑπῆρξεν ἡ κατὰ τὴν Πέμπτην ληφθεῖσα ἀπόφασις ὅπως ἐπανέλθη ἐν ζωῇ ἡ ἀπὸ ἐτῶν ἐξαφανισθεῖσα τρίτη προπαρασκευαστικὴ ἐπιτροπὴ διὰ τὴν Διάσκεψιν τοῦ Ἀφοπλισμοῦ καὶ ὁπως ἀρχίσῃ δραστηρίως τὴν ἐργασίαν τῆς διὰ τὴν ἐπιδιώξιν τοῦ ἀντικειμενικοῦ τῆς σκοποῦ. Ἡ γενικὴ ἐντύπωσις εἶνε ὅτι ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, ἡ ὁποία κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὑπῆρξε τόσο ἐπιφυλακτικὴ καὶ προσεκτικὴ ἐν προκειμένῳ, δὲν ἐξέλεξε τὴν κατάλληλον στιγμήν διὰ τὴν νέαν αὐτὴν πρωτοβουλίαν τῆς. Καὶ εἶνε λίαν χαρακτηριστικὸν τὸ γεγονός, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὁποίαν ἐλαμβάνετο ἐν Γενεύῃ ἡ ἀπόφασις αὐτὴ, ὁ πρῶτος λόγος τοῦ Ἀγγλικοῦ Ναυαρχείου σὲρ Σάμουελ Χόσο προέβαινε ἐνώπιον τῆς ἐτησίας γενικῆς συνέλευσεως τοῦ Συντηρητικοῦ Κόμματος εἰς τὴν καθηγηματικὴν δῆλωσιν ὅτι ἡ Μεγάλη Βρετανία ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἐδέχτο να συζητήσῃ ἐπὶ οἰασδίποτε προτάσεως μονομεροῦς ἀφοπλισμοῦ, ἢ ὁποία, ἀντὶ να ἐξυτηρηθῇ τὴν

εἰρήνην, θὰ ἐδημιούργει τὸναντίον κινδύνους πολέμου. Καὶ ὅταν ἀκούονται τοιαῦτα δηλώσεις εἰς χώραν, ἡ ὁποία περισσότερο πάσης ἄλλης ἐφαίνετο εὐμενὴς πρὸς τὴν ιδεάν τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἐξοπλισμῶν, δὲν εἶνε διακινδυνευμένη ἢ πρόβλεψις ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ νέα πρωτοβουλία τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ἐλαχίστως ἐχει ἐλπίδας ἀπιτυγίας.

Σημαντικωτάτη ἐπίσης ἐκδήλωσις τῆς κρίσεως τοῦ Εἰρηνικοῦ τῆς Γενεύης Ὅργανισμοῦ ὑπῆρξεν ἡ ἀγόρευσις, τὴν ὁποίαν τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐξεφώνησεν ἐνώπιον τῆς Συνελεύσεώς του ὁ Ρώσος ἐπίτροπος τῶν Ἐξωτερικῶν Λιθίνωφ ἢ Βαλλάαχ-μερ. Ἡ ἀγόρευσις αὐτὴ ὑπῆρξε μίᾳ ἥμισυ διπλωματικὴ καὶ λυσσοδῆς ἐκστρατεία ἐναντίον τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ καὶ τοῦ φασισμού, τοὺς ὁποίους ἐξακρατήρησεν ὡς ἐχθρούς τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ ἐργαζομένου κόσμου, ἐμφανίσας ἐναντὸν ὡς προστάτην των. Καὶ ναὶ μὲν ὁ ὑπονοητὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Πορτογαλίας κ. Μοντεῖρο ἔδωκε μὲ τὸν λόγον τοῦ τῆς Πέμπτης ἐπιτυχίᾳ ἀπάντησιν εἰς τὸν Ἰσραηλίτην διπλωμάτην (;), εἰπὼν ὅτι, ὅταν κανεὶς ἔχη τὴν πάλιν τῶν τάξεων ὡς πρόγραμμα, ὅταν ὑπονομῆται τὰς βάσεις τῆς ἐνότητος αὐτοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ἐθνῶν, ὅταν ἐξωθῇ τὰς δυστυχοῦσας τάξεις εἰς αἱματηρὰς ἐξεγέρσεις, ὅταν — ὅπως ἀποδεικνύουν τὰ γεγονότα τῆς Ἰσπανίας — χρησιμοποῖῃ τὸν ἐμφύλιον πό-

λεμον ὡς μέσον ἰδεολογικῶν καὶ διεθνῶν ἐπιδιώξεων, δὲν δικαιούται ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ να προβάλλῃ ἐαυτὸν ὡς προστάτην τῆς εἰρήνης, τῆς τάξεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Ἄλλ' ὁπωδιῶτε παραμένει γεγονός ὅτι ἡ ἀκόλυτος καὶ ἀνευ περιορισμοῦ τινος ἐκφώνησις τοιούτων λόγων ἀπὸ τοῦ εἰρηνικοῦ δῆματος τῆς Γενεύης, ἀπομακρύνει μοιραίως ἔτι πλέον ἀπὸ τὸν ὁργανισμόν τῆς τὰς Δυνάμεις, τῶν ὁποίων ἡ πίστις καὶ ἡ ἰδεολογία ὑπέστησαν τοιαύτην χυδαίαν ἐπίθεσιν, καὶ τῶν ὁποίων, ἐν τούτοις, ἡ παρουσία εἰς τὴν Γενεύην χαρακτηρίζεται γενικῶς ὡς ἀπαραίτητος.

Ἐπὶ τοιαύτας συνθήκας καθίσταται προφανὴς πλέον ἡ ἀνάγκη τῆς οἰκιστικῆς τροποποιήσεως τοῦ καταστατικοῦ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, τὴν ὁποίαν ἐξήτησαν πολλοὶ ἀγορευταί, διὰ να παύσῃ αὐτὴ να παρουσιάζῃ τὸ σημερινὸν θέαμα, τὸ ὁποῖον τὴν ἐμφανίζει, ὄχι μόνον ξένην πρὸς τὰς ἀπασχολήσεις καὶ τὰς ἀνησυχίας τῶν ζωντανῶν ἐθνῶν, ἀλλὰ ἐνίοτε καὶ ἐχθρικὴν πρὸς αὐτὰ. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἡ ὑπόθεσις τῆς εἰρήνης εἶνε ἱερὰ καὶ κοινὴ ὑπόθεσις ὅλων τῶν ἐθνῶν καὶ ἰδίως τῶν ζωτικῶν ἐθνῶν ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν ἰκανότητα να ἐργασθοῦν καὶ να ἀναδιοργανωθοῦν ἐσωτερικῶς καὶ χρειάζονται πρὸς τοῦτο ἀπαραίτητως τὴν γαλήνην των. Καὶ δὲν δύναται να μονοπωλῇ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν εἰρήνην μόνον ὁ σύντροφος Λιθίνωφ.

ΠΑΛΙΑ ΚΑΤΑΣΤΙΧΑ

ΕΝΑΣ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΟΜΑΧΟΣ

Τὰ τυπογραφικὰ παροράματα δὲν μποροῦν βέβαια ν' ἀφίσουν ἀναίσθητον ἕναν συγγραφέα. Καὶ μάλιστα σὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἔχουν καταπύσει θεομῶς, σύμφωνα μὲ τὸ γνωστὸν ἐπίγραμμα:

Κατάλογος συνδρομητῶν καὶ πίναξ ἐσφαλμένων, βιβλίον, σὲ κατάλαβα πού εἶσαι τυπωμένον.

Οἱ καὶ μένοι οἱ Ἕλληνες συγγραφεῖς ἔχουν, ὅπως ξέρουμε, δὴ δουλειές: Μιὰ να γράφουν καὶ ἄλλη να συντάσσουν «πίνακας παροραμάτων» σ' ἐκεῖνα, πού ἔγραψαν. Χωρὶς αὐτὸ εἶνε χαμένοι. Τὸ να περάσουν ὡς ἀγράμματοι εἶνε τὸ λιγώτερον. Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος εἶνε να περάσουν, ὡς ἀνήμποι,

πὸ δὲν ξέρουν τί λένε καὶ τί γράφουν. Γιατὶ ἕνα τυπογραφικὸ παροράμα δὲν εἶνε ἀπλῶς ἕνα λάθος, μιὰ ἀσοδογραφία, μιὰ ἀσυναξία. Αὐτὰ τὰ παροράματα εἶνε ἐντελῶς ἀδῶα καὶ ἀνώδυνα. Ἐπειτα εἶνε καὶ σπάνια, γιατί τὰ διορθῶντων οἱ διορθῶται τῶν τυπογραφείων, πού εἶνε γυμνασμένο τὸ μάτι τους να τὰ ἀνακαλύπτῃ. Τὸ πραγματικὸ παροράμα—καὶ τέτοια εἶνε τὰ περισσότερα καὶ τὰ φοβερώτερα—δὲν εἶνε ἐκεῖνο, πού δημιουργεῖ μιὰ ἀσοδογραφία ἢ μιὰ δυσανάγνωστη λέξι. Αὐτὸ τὸ μαγεύει ὁ ἀναγνώστης καὶ τὸ συγχωρεῖ. Εἶνε ἐκεῖνο, πού ἀλλάζει: ἐντελῶς μιὰ λέξι καὶ τὸ νόμμά της, πού βάζει μιὰ σωστὴ λέξι σὴν θέσι μιᾶς ἄλλης, πού δημι-

ΘΡΥΨΑΛΑ

ουρῆ ἀνοησίες, παραλογοισμούς, παρεξηγήσεις εἰς βάρος τοῦ συγγραφέως. Εἶνε τὸ ἀγγέλιον, πὸν γίνεται ἀγγείων, τὸ διηγηματογράφος, πὸν γίνεται δημοσιογράφος, τὸ κοινὸς φίλος, πὸν γίνεται κοινὸς φίλος—ἀναφῶρα παραδείγματα ἀπὸ προσωπικά μου τυπογραφικά ἀντήματα—καὶ ἄλλα παρόμοια, ἀμείροτα καὶ σατανικά. Πὸς να μὴν τὰ δηλώσῃ κανεὶς καὶ να τὰ ἀποκηρύξῃ; Ὅλοι μας, ὅσοι τυπώνουμε σὴν Ἑλλάδα, ποῖος λίγος, ποῖος πολὺ, βοιωκόμαστε διαρκῶς σὲ πόλεμον μὲ τὸν ἕπουλον αὐτὸν ἐχθρὸν.

Ἐπῆρξεν ὅμως ἕνας ἄνθρωπος, πὸν ὅλη του ἡ ζωὴ σιάνθηκεν ἕνας ἀτέλειωτος πόλεμος κατὰ τῶν παροραμάτων. Οἱ παλαιότεροι δὲν θὰ δυκολενοῦν καθόλου να τὸν μαντέψουν. Ἦταν ὁ παλιὸς γυμνασιάρχης Νικόλαος Πετροῦς, ἄνθρωπος πολὺ διαβασμένος καὶ λιγάκι ἀνόητος. Καὶ ἦταν ὁ πρόθυμος καὶ αὐτόκλητος συνεργάτης τῶν περισσότερων ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν τῆς ἐποχῆς του, μὲ ἄρθρα καὶ μελέτες, για ὅλα τὰ θέματα καὶ μερικὰ ἄλλα ἀκόρα. Διαβάζοντας, δὲν ἀξιώλογο, κατὰ τὴν γνώμη του, εὔρισκε σὲ ξένα περιοδικὰ καὶ βιβλία, προσαυθόσε, μὲ ἀξιόπαινο ζῆλο, να κρατήσῃ ἐνήμερον τὸν Ἕλληνα ἀναγνώστη σὴν ξένη πνευματικὴ κίνησι. Καὶ ἐστελενε ἀπανωτὰ καὶ ἀδιάκοπα σὴς ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ ἄρθρα φιλολογικὰ, ἱστορικὰ, ἀρχαιολογικά, κριτικὰ, ἀνεκδοτικὰ ἢ ἄλλως πληροπορικὰ, γραμμένα ὅλα σὴν πὺδ ὀρθόδοξη καθαρεύουσα. Καὶ ἐπειδὴ τὰ περισσότερα τὰ ἐστελενε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, ὅπου ὑπηρετοῦσεν ὡς γυμνασιάρχης καὶ δὲν ἦταν εὐκόλο να βλέπῃ ὁ ἴδιος τυπογραφικὰ δοκίμια, τὰ τυπογραφικὰ λάθη δὲν εἶλεπαν ποτὲ ἀπὸ τὰ δημοσευμάτια του. Ἄλλὰ για να ποῦμε καὶ αὐτὸ σιραβοῦ—δηλαδὴ τοῦ τυπογράφου—τὸ δίκησον, πὸς να μὴ γίνονιν λάθη σὲ λέξεις καὶ φράσεις, σὸν αὐτὴ, πὸν ἔχω ἀπονημονεύσει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ κάποιον ἄρθρον του: «Ἐναγχος ὁ διφήτωρ Χαμιρλίγγιος, σιοιχῶν τοῖς παραδείγμασιν κτλ.» Τῆς περισσότερες φορὲς τὰ τυπογραφικὰ λάθη σὲ ἄρθρα του ἦσαν περισσότερα ἀπὸ τῆς λέξεις τοῦ κειμένου.

Ὁ καὶ μένος ὁ Πετροῦς ὅμως δὲν ἔχανε τὸ θάρρος του. Μὲ τὸ πρῶτο

Κατὰ τὰ φαινόμενα, ἐπιστρέφεται μὲν εἰς τὴν Ἀγγλίαν μετὰ τῆς εὐγνωμοσύνης μας τὸ Συντηρητικὸν Πολίτευμα, παραμένον ὅμως ἀτυχῶς ἐν πλήρει ἀμνη καὶ δόξῃ τὰ ψηλά καπέλλα, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὰς ἐπισήμους μάλιστα συστάσεις ἐμφανιζόμενα, μὲ τὴν ποικιλίαν τοῦ τρόπου τῆς κορυφώσεώς των καὶ τῶν μέτρων τοῦ ἀναστήματος τῶν φορέων δημιουργοῦν λαϊκὰς ἐντυπώσεις καὶ φρασολογίας τόσο γνωστάς, ὥστε κάθε ἀναγραφή των ν' ἀποτελῇ κοινοτοπιχὴν ἐπανάληψιν.

Προηγούμενον κάποιου σκόλου, ἀνήκοντος εἰς τὸν δόχηγον, μιὰ συντροφιά ἐπῆρε τὸν ἀνήφορον τοῦ βουνοῦ διὰ να κορυφωθῇ καὶ να ἰδῇ ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω τὴν ἀγατολὴν τοῦ ἡλίου. Ὅταν ἐβῆσαν ὅμως ἐπὶ τέλους, δὲν κατώρθωσαν νὰ δευιδάτῃ να ἰδοῦν τίποτε, ἀπησχολημένοι μὲ τὸ γλωσσικὸν ζήτημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβε μέρος καὶ ὁ σκύλος μὲ τὴν γλώσσαν του μιὰ πιθαμὴ ἔξω.

Ὁ συλλέγων στοιχεία πρὸς ἀνακάλυψιν ὑπὸ τὸν σύγχρονον Κόσμον τοῦ Ἀρχαίου, ἄς προσέξῃ κυρίως εἰς τὸν ποιμένα, ὁ ὁποῖος, χάριν ἐορτασμοῦ τινος, σφάζει τὸ πιστό του κριάρι, τὸ ὁποῖον τόσο τὸν ἡγάπα, ὥστε γὰ τὸν ἀκολουθῇ σὸν σκύλος. Δὲν εἶνε ὁ ποιμὴν ἀπολύτως ἀγα-

σθητος, ἀλλὰ νομίζει ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦτο τοῦ τὸ ἔδωκεν ὁ Θεὸς (ἀπόλυτος δηλαδὴ χρησιμοποίησις καὶ σκοπὸς τῆς δημιουργίας τῶν ζῶων χάριν τοῦ ἀνθρώπου). Ἐχει ὅμως ἡ ψυχὴ τοῦ ποιμένος καὶ κάποιον ἀπομεινάριον τοῦ ἀρχαίου θύτου. Αὐτὸ δὲ ἰδίως θὰ τὸ προσέξῃ ὁ λαογράφος ἐρευνητής.

Ὅπως διαφέρει ὁ ἀρματωλὸς ἀπὸ τὸν ληστήν καὶ ὁ πολεμιστὴς ἀπὸ τὸν ἐπιδρομέα, διαφέρει καὶ τὸ παιγγίδι τοῦ κλεφτοπόλεμου «ὄποιον πάρη ὁ Χάρως» ἀπὸ τὸν πετροπόλεμον τῶν συνοικιῶν τῆς πόλεως.

Ἦτο δυὸ φορὲς χηρευάμενος καὶ τρίτην φοράν ζωντοχῆρος. Καὶ ἐν τούτοις, κάθε πικρὴ ἔπιπε τὸν καφέ του εἰς τὴν Πλατείαν τῶν Ἀγάμων.

Τί εὐτυχισμένοι πὸν εἶνε οἱ προσηλωμένοι εἰς μιὰν ἰδεολογίαν! Ὅσον παραλογοτέρα μάλιστα εἶνε, τόσο μεγιστεῖραν ἀφοσίωσιν καὶ ἀπαιτεῖ καὶ κατορθῶναι να ἐμπνέη. Τίποτε δὲν ἐνδουφῆρει τὸν ἰδεολόγον ἀπὸ τὰ κύκλω του σκηνοθετούμενα. Τίποτε δὲν τὸν χαροποιεῖ, τίποτε δὲν τὸν λυπεῖ, τὸ παρελθὸν δὲν ὑπάρχει δι' αὐτόν, ἀλλ' ὅστε τὸ παρόν. Στήριζεται εἰς μόνον τὸ μέλλον, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις καὶ ἀγνωστον

ταχυδρομεῖο ἐστελενε σὴν ἐφημερίδα ἢ τὸ περιοδικὸ τὸν πίνακα τῶν παροραμάτων, μὲ τὴν ἀξίωσι να δημοσευθῇ ἀμέσως. Ἐτοὶ ἔστω ἀπὸ κάθε ἄρθρον τοῦ Πετροῦ, περιμένε κανεὶς καὶ τὰ παροράματα, πὸν δὲν εἶλεπαν ποτέ. Καὶ ἐπειδὴ καὶ σὲ παροράματα ἐγένοντο νέα λάθη, ἀκολοουθῶσαν παροράματα παροραμάτων». Τὰ παροράματα τοῦ Πετροῦ εἶχαν καταπύσει εἰσι ἕνα ἰδιαίτερον εἶδος φιλολογίας πολὺν διασκεδαστικό. Καὶ πολλοὶ ἀναγνώσται—ἴσως κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος—προτιμοῦσαν περισσότερον τὰ παροράματα ἀπὸ τὰ ἄρθρα καὶ τὰ περίμεναν ἀνυπόμονα. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ κρατήσε χρόνια ὀλόκληρα. Καὶ τὸ κορυφαῖο τῆς ἦταν ἕνας κατάλογος παροραμάτων, πὸν εἶχε σιαλή... τηλεγραφικῶς ἀπὸ τὴν ἐπαρχία σὴν «Νέα Ἐφημερίδα», ἂν θυμομαὶ καλά, καὶ δημοσευθῆκε σὴν «Τε-

λευταία Ὄρα», ὡς τηλεγράφημα.

Ὁ Πετροῦς ἐπέθανε τέλος ἀπάνω σ' ἕνα πίνακα παροραμάτων, πὸν ἐτοίμαζε να στείλῃ σὴν ἐφημερίδα του. Καὶ κανεὶς δὲν μορεῖ να πῇ, ὅτι δὲν ἐπέθανε «ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων». Τὰ παροράματα ὅμως τὸν εἶχαν καταδιώξει καὶ σὸν τάφο του ἀκόρα. Σὲ μιὰ ἐφημερίδα τοῦ Πειραιῶς ὁ θάνατός του εἶχε ἀναγγελεθῇ μὲ τὸν τίτλον: «Θάνατος τοῦ γυμνασιάρχου Πατροῦ». Καὶ αὐτὸ σιάνθηκε τὸ μόνον τυπογραφικὸ παροράμα, πὸν δὲν διώρθωσεν ὁ μακαρίτης. Ἄν ὑπῆρχε συγκοινωνία μὲ τὸν ἄλλο κόσμο, θὰ τηλεγραφοῦσε χωρὶς ἄλλο: «Ἀντὶ Πατροῦς γράφε Πετροῦς».

Δυστυχῶς ὅμως «ἐν τῷ Ἄδην σὸν ἔσι μετάνοια», ὅστε ἀημαρτημένων διώρθωσις».

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

είνε και αντιθέσεις απρόοπτος συνήθως εμφανίζεται.

Εισήλθα κάποτε εις μίαν εκκλησίαν με την πρόθεσιν να λυπηθώ τον κηδεύμενον φίλον μου και αντί αυτού ελυπήθη τον κηδευομένον τον αντιπρόσωπον του Υψίστου. Ήτον παχύς, κατακόκκινος από το σφιξιμον των άμφίων και την προσπάθειαν να βγάλη φωνήν που δεν είχε και να τραγουδήση κιθάρας, άθυμος όπως ήτο. Διωνία υπήρξεν έκτοτε η μήμηχ του ένδς και η άγάμηχαις του άλλου.

Τας λογικάς, δικαίας και φρονίμους σκέψεις έρχονται αι ιδιότροποι επιθυμίας της ψυχής να τας άνατρέφουν. Και δεν θα ήτο άνάγκη να είνε άραία η Πηνελόπη, ούτε οι τόσο μνηστήρες της να αποδιέπουν εις την καλλιτέρευσιν, τον σχετικόν πλούτεον και την βασιλικήν έτι της Ίθάκης τιμήν. Υπήρχε κυρίως ο ψυχολογικός λόγος ότι θα καταστήσουν καταδικήν των την σύζυγον ένως πολυπαθούς και ένδύξου άνδρός.

Μερικόν ανθρώπων τα όνόματα, που δεν τα σέβεται ο Χρόνος, τα διατηρεί ο τοίχος, μέχρι πλήρους εξαφανίσεως των επ' αυτού επικαλλημένων αναγγελτηρίων της θανάτς των.

Και οι έξυπνοι που κάνουν τον κουτόν και οι κουτοί που κάνουν τον έξυπνον ξεσκεπάζονται από τον κάτοχον της μεγάλης ιδιοφυίας, η οποία λέγεται κουτοπονηριά. Τού κουτοπόνηρου η κυριαρχία και επικρατήσις επί πάντων των κοσμικών επιπέδων είνε αναμφισβήτητος.

Κάποιος είχεν αναλάβει να εξάρη προς μίαν κυρία τα ψυχικά και σωματικά προσόντα ένδς υποψηφίου δι' αυτήν γαμβρού. Αυτή ειπε τότε προς τον ύμνητήν:

— Καλά ελ' αυτά που μου λέτε, μα που είνε άλλοιθωρος, και όταν σάς κυτάξω με το ένα του μάτι το άλλο πάει περίπατο;!

— Δεν είνε άλλοιθωρος, κυρία μου, άλλ' από την επιθυμίαν του να σας ιδή πλησιάζουσαν μιάν ώρ' άρχήτερα, εξαπέστειλε το ένα του μάτι εις προύπαντήσιν σας.

Δ. ΓΡ. Κ.

ΠΕΝΝΙΕΣ ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

(Άπό την πνευματικήν κίνησιν όλου του κόσμου)

Έξαιρετικώς ένδιαφέρον δι' όλον τον πνευματικόν κόσμον είνε το Διεθνές Συνέδριον των Συγγραφέων και Μουσουργών, το όποιον από της παρελθούσης Δευτέρας συνήλθεν εις το Βερολίνον.

— Πρόεδρος του εξέλεχεν ο Ίταλός ύπουργός της Προπαγάνδας κ. Άλφιέρι, ο όποιος αντιπροσωπεύει τους Ίταλους συγγραφείς και ο όποιος εξέφώνησεν ένθουσιώδη έναρκτήριον λόγον.

— Ο κ. Άλφιέρι έτόνισεν, ότι το Συνέδριον θα λάβη μετ' εύχαριστήσεως γνώσιν των προσόδων αι όποιαι επτελεσθήσαν κατά τα τελευταία έτη εις διαφόρους χώρας και ιδίως εις την Γερμανίαν διά την άποτελεσματικότεραν προστασίαν των δικαιωμάτων των συγγραφέων και θα άποφασίση την καταβολήν πάσης προσταθείας διά την γενίκευσιν των προσόδων αυτών.

— Δεν δύναται όμως να περιορισθί μόνον εις την ώφελμιστικήν αυτήν άποψιν. Έναντι των δικαιωμάτων που εξησφάλισαν οι συγγραφείς, πρέπει να γίνουν πραγματικώς χρήσιμοι εις την ανθρωπότητα, άφ' ένδς μιν δια της προσταθείας των υπέρ της διευκολύνσεως της πνευματικής συνεννόησεως μεταξύ των λαών, άφ' έτέρου δε διά του συστηματικού άγώνος των έναντίον των καταχονίων εκείνων δυνάμεων που ύπονομεύουν όλον τον πολιτισμόν και τα πνευματικά έν του παρελθόντος κληροδοτήματα της ανθρωπότητος.

— Μετά ταύτα, ο Γερμανός ύπουργός κ. Φούντν έτόνισεν εις τον λόγον του, ότι υπό το νέον καθεστώς της Γερμανίας, ο λόγιος και ο καλλιτέχνης όχι μόνον έτυχον πάσης προστασίας, άλλ' επανέυθρον και τον άληθινόν άνώτερόν των προορισμόν, ως οι βαρυσήμαντοι παράγοντες της Έθνικής Αναγεννήσεως.

— Την περασμένην Τρίτην εδόθη εις το μέγα Λονδίνειον Θέατρον Κόβεντ - Γκάρντεν η πρώτη παράστασις του Σοφοκλείου «Οιδίποδος Τυράννου», κατά νέαν σκηνοθεσίαν. Η επιτυχία της παραστάσεως ήτο αξιόλογος και έλπίζεται ότι το άρχαίον Έλληνικόν δράμα θα παιχθί εις άρκετάς παραστάσεις.

— Το περιεργον είνε ότι διά την παράστασιν αυτήν δεν υπάρχει αύλαία και η σκηνή, η όποια παριστάνει την είσοδον των άνακτόρων των Θεβών, είνε άνοιχτή από της ώρας, που οι θεαταί άρχίζουν να εισέρχονται εις την αίθουσαν του θεάτρου. Όταν δε άρχίζει το έργον, το Θεβαϊκόν πλήθος, το έρχόμενον να είρη τον πόνον του εις τον Βασίλειά Οιδίποδα, εισορχή διά του κέν-

τρου της πλατείας και άνέρχεται εκείθεν εις την σκηνήν.

— Η πρωτοτυπία αυτή ήμπορεί να κάμην κάποιαν έντύπωσιν εις το κοινόν, άλλ' ούτε πολύ σοβαρά είνε, ούτε πολύ αισθητική. Έν πάση περιπτώσει, δεν δύναται καθόλου να συγκριθί με την θαυμασίαν εμπνευσιν του άειμνήστου Έλληνος σκηνοθέτου Φώτου Πολίτη, ο όποιος έκαμνε το Θεβαϊκόν πλήθος να άνέρχεται διά μιάν μεγαλοπρεπούς κλίμακος εκ των ύπογειών της σκηνής προς τα άνω και έδιδεν ούτως εύθως εξ άρχής το ριγος της τραγωδίας εις τον θεατήν.

— Σημειώτεον ότι και πρό εικοσιπενταετίας ένας άλλος Άγγλος σκηνοθέτης είχε χρησιμοποιήσει το ίδιον μέσον εις την πρώτην παράστασιν του «Οιδίποδος». Ένας δε κριτικός, ο όποιος είχε καθυστερήσει κάπως, παρεσύρθη κατά την είσοδόν του εις την πλατείαν από τους ήθοποιούς του χορού και χωρίς να καταλάβη ο ίδιος πως εύρέθη με το φράκον του επάνω εις την σκηνήν, καθ' ην στιγμήν ο Οιδίποδος προσεφώνει το πλήθος: «Ω τέκνα, Κάδμου του πάλα νέα τροφή...», προς γενικήν θυμηδίαν του κοινού της πλατείας.

— Και επειδή ο λόγος περί καθυστερημένων του θεάτρου, ως αναφέρωμεν και το τέχνασμα, εις το όποιον κατέφυγαν μερικοί Γάλλοι θεατρώναι διά να έλεττώσουν κάπως την πληγήν των καθυστερημένων θεατών, οι όποιοι καταστρέφουν όλην την άπόλαυσιν των άλλων που έρχονται τακτικά. Ηναγκάσθησαν δε να καταφύγουν εις το τέχνασμα αυτό, επειδή δεν τολμούν διά του αποκλεισμού των καθυστερημένων μέχρι του προσεχούς διαλείμματος να δυσαρεστήσουν τους Παρισίνους, συνηθισμένους να πηγαίνουν εις το θέατρον με όλας τας άνέσεις των.

— Έδιδάχθησαν πράγματι εκ της πείρας των ότι αιτία της καθυστερήσεως είνε ως επί το πλείστον αι κυρίαί, που άρχουν με την τουαλέτταν των. Και ως εκ τούτου άνήγγειλαν διά των εφημερίδων ότι θα προσφέρουν εις τας κυρίας που φθάνουν εγκαίρως εις την παράστασιν ένα μπουκετάκι, ένα κουτί σοκολάτας ή κάτι άνάλογον.

— Η «Γαλλική Κομωδία», η όποια σημειωτέον υπό την νέαν της διεύθυνσιν είχαν αναγγείλει ότι θα άνανώσθη το ρεπερτόριόν της και θα δώση συγχρόνως σκηνοθεσίας, έσημείωσεν κατά τας ημέρας αυτές μίαν σοβαράν άποτυχίαν με την άπόπειράν της να επαναλάβη μίαν από τας παλαιάς πρό πεντηκονταετίας επιτυχίας της.

— Πρόκειται περί του έργου του Ά-

ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ Ο ΓΚΡΙΖΙΩΤΗΣ ΣΤΗΝ ΑΝΔΡΟΝ

ποδ τους εχρειάζετο, άπήνησαν εις την νεαράν θεμιστοπόλον, ότι δυστυχώς δεν δύναται να δεχθουν την αίτησιν της, διότι δεν συνυπέβαλε κατά τον νόμον πιστοποιητικόν στρατιωτικής ύπηρεσίας και άμφιβάλουν αν δύναται έστω και πρωθιστέρως να το υποβάλη.

— Γνωρίζετε ποιαί είνε αι άκριβώτεραι άγορεύσεις; Είνε αύται που εκφανουν οι Άμερικανοί ύποψήφιοι διά την προεδρικήν έδραν κατά την άρξαμένην προεκλογικήν περίοδον, προκειμένου να άκουσθουν οι λόγοι των εις όλας τας Ηνωμένας Πολιτείας διά των ραδιοφωνικών σταθμών.

— Ως γνωστόν, εις την Άμερικήν αι ραδιοφωνικάί επιρρήσεις είνε ιδιωματικά και έτσι δεν εξαιρείται ούτε ο πρόεδρος Ρούζβελτ από την άρκετά σημαντικήν αυτήν δαπάνην. Π. χ., η Έταιρεία «Κολούμπια Μπρόνκστικ» ζητεί διά την μετάδοσιν ένδς λόγου, διαρκείας μιάν ώρας διά των εκατόν ραδιοφωνικών της σταθμών το κάθε άλλο παρά ασήμαντον ποσόν των 3.600 δολλαρίων (360 χιλιάδων δραχμών).

— Εις τους μεγάλους κινηματογράφους του Λονδίνου εωρτάσθη την παρελθούσαν Κυριακήν η ογδόη επέτειος των γενεθλίων του Μίκυ - Μάους, των χαριτωμένων δηλαδή εκείνων ζωντανών σκίτσων του Ουόλτ Ντίσνεϋ, τα όποια έγιναν περίφημα εις όλον τον κόσμον. Διά την επίσημον αυτήν παράστασιν οι κριτικοί και οι φίλοι του κινηματογράφου είχαν παρακληθί να στείλουν τα παιδάκια των.

— Αι εισοδοί, οι διάδρομοι και τα φουαγιέ των κινηματογράφων είχαν διακοσμηθί με μεγάλας εικόνες του Μίκυ Μάους και των άλλων τετραπόδων ή περσιτών ήρώων των ταινιών του. Οι μικροί προσκεκλημένοι παρεκάθησαν πρώτα για το τσάι των εις ένα μεγάλο τραπέζι, εις το μέσον του όποιου ύπήρχε το απαραίτητον «καίρη των γενεθλίων» με όκτώ κεράκια, ένα για κάθε έτος του εορτάζοντος. Τα παιδάκια έπαιξαν έπειτα επί άρκετήν ώρον διάφανα παιχνίδια και έλήθησαν τέλος να παρακολουθήσουν την παράστασιν, η όποια άπετελείτο μόνον από ταινίας του Μίκυ Μάους.

— Ίδου και ένα νέον έπάγγελμα, που ενεφανίσθη εις την Άμερικήν και που άποφέρει άρκετά κέρδη, διότι επιτρέπει εις τους Άμερικανούς να αποκτήσουν εκείνο, το όποιον δεν έχουν: δηλαδή προγόνους και γενεαλογικόν δένδρον.

— Ο εύφυής επιχειρηματίας, που είχε την ιδέαν, διαφημίζει διά των εφημερίδων ότι είνε εις θέσιν να άνεύρη τους προγόνους κάθε αϊτούντος, φθάνων μάλιστα κάποτε και μέχρι της εποχής των Σταυροφόρων και να καταρτίσθουν ούτω διά τους άγαθούς Άμερικανούς γενεαλογικόν δένδρον.

— Ο επιχειρηματίας όμως αυτός δεν είνε μόνον εύφυής, αλλά και φιλότιμος. Διότι εις την διαφήμισιν του προσθέτει ότι επιθυμεί να εξυμνηθί όχι μόνον τους πλουσίους, αλλά και τους σχετικώς άπόρους και δι' αυτόν τον λόγον καθόρισεν ειδικάς τιμάς εύκαιρίας διά τους μη διαθέτοντας πολλά μέσα.

Έξ άφορμής του δημοσιευθέντος πρό έβδομάδος ιστορικού σημειώματος του κ. Γατόπουλου περί της περιπετειώδους έκστρατείας των καταναλών της Έλληνικής επανάστασεως Νικολάου Κριεζώτη και Βάσσου Μακροβουνιώτη κατά της Βηρυττού, φίλος της «Εστίας» μας στέλλει τα εξής ανέκδοτα στοιχεία, αναφερόμενα ειδικώτερον εις την εξ Άνδρου διέλευσιν των ανταρτικών σωμάτων της περιέργου έκστρατείας:

Τα σώματα αυτά φαίνεται ότι είχαν άποτελεσθί κατά το πλείστον από Άλβανούς της πατριδας των Λιάπηδων, οι όποιοι κατά την διάρκειαν της παραμονής των εις την Άνδρον εξεστράφησαν εις παντοίως ύπερβασίας εις βάρος του πληθυσμού της. Κλοπαι, διαρπαγαί, λεηλασία, βασανισμοί των δυστροπώντων, να εξασφαλίσουν εις τους άνάρτας τα προς ζωάρκειαν άναγκασιόντα και άλλα έκτροπα είχαν προκαλέσει τόσην δυσφορίαν και εξέγερσιν μεταξύ του πληθυσμού, ώστε κατά την δευτέραν διέλευσιν των σωμάτων τούτων εις Άνδρον μέγα μέρος των κατοίκων ν' αναγκασθί να καταφύγη εις τα βουνά και να λάβη έχθρικήν νστάσιν έναντίον των.

Εις τα παράνομα των προσώτων της Άνδρου προς τους άρχηγούς των δύο σωμάτων παρείχετο η άπάντησις ότι οι άνδρες των είχαν άγωνισθί ύπερ της κοινής έλευθερίας και ότι είνε άδικαιολόγητοι αι παρεκτροπαί των, έφ' όσον η Πατρις δεν ήτο εις θέσιν να τους άμείψη. Γενικώς η έποχή των Λιάπηδων έχει διατηρηθί εις τας παραδόσεις της Άνδρου ως έποχή της φρικωδεστερας τρομοκρατίας διατήν νήσον.

Χαρακτηριστικόν του φόβου, ο όποιος είχαν επικρατήσει μεταξύ των κατοίκων της νήσου εκ των διαπραχθεισών τότε ύπερβασιών, είνε και το εξής έπεισόδιον:

Ο έτερος των επί κεφαλής των άτάκτων στρατηγός Νικολάος Κριεζώτης — η Γκριζιώτης — όπως τον άναφέρει η παράδοσις — είχε συνδεθί κατά την διάρκειαν της εν τη νήσφ διαμονής του διά φιλικώς με τον άρχοντα (όπως έλεγοντο εις την Άνδρον οι προύχοντες) Πετράκη Νικολάου Καίρη, τον έπονομαζόμενον Σαρέλλην.

Εις τον πύργον του Σαρέλλη, ευρισκόμενον εις τα Λάμυρα — ένα από τα σπουδαιότερα άρχοντοχώρια της εποχής εκείνης — έφιλοξενήθη επ' άρκετόν ο Γκριζιώτης. Ο Σαρέλλη μάλιστα έκτισε παρά τον πύργον του και ιδιαιτέρον ισόγειον διαμέρισμα, σωζόμενον άκόμη, διά να καταλύσουν τα παληκάκια της προσωπικής φρουράς του Γκριζιώτη.

Άλλ' η αναπτυχθείσα φιλία του με τα του Γκριζιώτη δεν έκρίθη από του

Σαρέλλην έπαρκής προς εξασφάλισιν τής οικογενειακής του γαλήνης. Το προηγούμενον έρωτικόν έπεισόδιον του στρατηγού Βάσσου με την Λενιώ Παγκάλου και διάφερα άλλα ανάλογα έπεισόδια των υπαρχηγών και άλλων ανδρών των ανταρτικών σωμάτων τόν ένίσχον εις τούτο.

Ο Σαρέλλης είχε πέντε κορίτσια, εκ των οποίων ή μεγαλύτερα, ή Ασημιώ, ήτο 17 ετών και εκπάγλου καλλονής, και ή μικρότερα, βρέφος ακόμη άβάπτιστον. Αφ' ής ό Γκριζιώτης έγκα-

Η άναδελφή του Κριζιώτη, κερά - Λισάβα με την έπιτόλιον «μαντηλοσιάν» της.

τεσάθη εις τό άρχοντικόν του Σαρέλλη, πλην του άβάπτιστου βρέφους και τής μητρός του, ουδέν θήλυ είχεν άποφανισθή. Τα άλλα κορίτσια είχαν άποκρυβή εις διάφορα συγγενικά σπίτια και ό Γκριζιώτης διετέλει έν πλήρει άγνοία τής υπάρξεώς των.

Εις επισφράγισιν τής άναπτυχθείσης φιλίας ό Γκριζιώτης άπεδέχθη εύχαρίστως πρότασιν του Σαρέλλη όπως γίγη ό νουνός του νεογεννήτου, τό όπείον και έβάπτισε δόσας εις αυτό όνομα Λισάβα, δηλαδή 'Ελισάβετ. Εύθας μετά την βάπτισιν, ή όποία προσέλαβε πανηγυρικόν χαρακτήρα, δι' όλο τό χωριό, ένεφανίσθησαν και τα τέσσαρα άλλα κορίτσια του Σαρέλλη, εκ των οποίων ή μεγαλύτερα ή ώραία Ασημιώ, ανέλαβε να προσφέρει τα «τραταμέντα» εις τους προσκεκλημένους. Εις την θεάν της ό Γκριζιώτης έταράχθη και όταν έ πληροφορήθη ότι πρόκειται περί τής μεγαλύτερας κόρης του φιλοξενούντος, έστράφη προς αυτόν δια να παραπονεθή ότι «του την έφερε».

— Έπερίμενε, — ειπε — γά γίνω

πρώτα κομπάρος σου γιά να μου παρουσιάσης την μεγάλη σου κόρη;

Αλλά τό τέχνασμα του Σαρέλλη, ισουδναμούν προς ένα μικρόν μάθημα προς τόν Γκριζιώτην, άπεδείχθη άποτελεσματικόν. Ο Γκριζιώτης, μολονότι θιχθείς προς στιγμήν, δέν ήθέλησεν έν τούτοις να χρησιμοποιήση τό έπεισόδιον δια την διάσπασιν τής προς τόν Σαρέλλην φιλίας του. Τουναντίον έδωσεν εις τα παλληκάρια του άσπληράς διαταγάς να φέρωνται μετά πάσης εύπρεπειας προς τα κορίτσια και τας γυναίκας όλης τής περιφέρειας. Και αι διαταγαί του έτηρήθησαν.

Η φιλία του Γκριζιώτη μετά του Σαρέλλη διετηρήθη εκότε μεχρι του θανάτου των. Η άναδελφή του Γκριζιώτη κερά - Λισάβα, μόλις πρό 30ετίας άποθανούσα υπέγραψας, μεθ' ύπερηφανείας δια τόν πατέρα της διηγείτο τα του έπεισοδίου και έπήρετο δια τόν νουνόν της, ό όποιος μεχρι του θανάτου του δέν έλησμόνει να τής στέλλη κατ' έτος πλουσιώτατα δώρα.

Θά έπρεπεν έν τέλει να προστεθή εις συμπλήρωσιν των όσων έγραψην ό κ. Γατόπουλος δια τό ειδύλλιον του Βάσσου με την Λενιώ Παγκάλου, ότι κατά την διάρκειαν τής εις Βηρυττόν έκστρατείας του αυτή έφιλοξενήθη εις τόν

πύργον του Γιαννούλη Δημητρίου, εκ των «άρχόντων» επίσης τής εποχής εκείνης, εύρισκόμενον εις τό χωριόν Αμόλοχος. Όπως δέ αναφέρει ό διαπρεπής ιστοριοδίφης κ. Δ. Λαχάλης εις την ιστορίαν του, ή Λενιώ κατά την διάρκειαν τής εις την έκστρατείαν τής Βηρυττού άπουσίας του Βάσσου, ως ήρωίς μεσαιωνικού μυθιστορηματος, έμενε κλεισμένη εις τόν πύργον, με την θύραν αυτού κτισμένην υπό του ζηλοτύπου στρατηγού, με φρουράν έξωθεν τής θύρας, λαμβάνουσα τας τροφάς εκ του παραθύρου δια σχοινίων και με την συνοδείαν μιάς μόνης γυναίκας, τής Αϊθαλιώτισσας Διεμάντας.

«Μετά τινας δέ μήνας, έπανεβήν εις Ανδρον ό Βάσσος, και τής Ελένης διαξευχθείσης από του πρώτου συζύγου της, έτέλεσε πανηγυρικώς τους μετ' αυτής γάμους του εις την παρά τό Γαύριον μονήν τής Αγίας. Έπειδή δέ εις την μονήν ταύτην ουδέποτε και εκ' ουδενί λόγω έπετρέπετε ή είσοδος γυναικός, οι μοναχοί, δια να συγκολάσουν την παραβίαν του κανόνος, κατεδάφισαν μέρος του περιβάλλοντος την μονήν ύψηλού τείχους, όπθεν εισήλθεν ή γαμήλιος κομπή, την όποίαν παρεκολούθει πολυάριθμος ένοπλος συνοδεία, δια να φανή ότι ύπέκυψαν εις την βίαν».

I. Z.

ΑΚΤΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.
ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ-ΑΙΓΥΠΤΟΥ
ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

- 'Α)π «ΙΩΝΙΑ» Τρίτην 6 Οκτωβρίου 4 μ. μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ — ΠΟΡΤ - ΣΑΪ-Δ.
- 'Α)π «ΚΕΡΚΥΡΑ» Τετάρτην 7 Οκτωβρίου 4 μ. μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ, ΠΟΡΤ - ΣΑΪ-Δ, ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΝ, ΣΥΡΙΑΝ, ΚΥΠΡΟΝ.
- 'Α)π «ΑΤΤΙΚΗ» Σάββατον 10 Οκτωβρίου 4 μ. μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ, ΠΟΡΤ - ΣΑΪ-Δ.
- 'Α)π «ΙΩΝΙΑ» Τρίτην 13 Οκτωβρίου 4 μ. μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ, ΠΟΡ - ΣΑΪ-Δ.
- 'Α)π «ΘΡΑΚΗ» Πέμπτην 15 Οκτωβρίου 4 μ.μ. ΚΥΠΡΟΝ, ΣΥΡΙΑΝ, ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΝ, ΠΟΡΤ - ΣΑΪ-Δ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ.
- 'Α)π «ΙΩΝΙΑ» Τρίτην 20 Οκτωβρίου 4 μ. μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ, ΠΟΡΤ - ΣΑΪ-Δ.

Πλεονεκτήματα πληροφορία παρέχονται από τα κατά τόπους ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ της ΕΤΑΙΡΙΑΣ και τα ΝΑΥΤΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ.

ΤΟ ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΥΜΠΙ ΣΥΝΑΓΩ...

ΥΠΟ ΜΑΞ ΚΥΝΕΛ

Καθώς ό Σέρλοκ Χόλμς, συνοδευόμενος πάντοτε από τόν άχώριστον σύντροφόν του Ουώτσον, έμπήκεν εις τό τραί, άντελήφθη ένα κουμπί, εις την θεσιν όπου έπρόκειτο να καθήση. Με μίαν έπιτηδείαν κίτησιν τών έξησχημένων δακτύλων του, άνεσήκωσε τό κουμπί και, αφού εκάθησεν, έβγαλεν από την τσέπην του γιλέκου τόν φακόν του και εξήτασε τό εφόδιό του. Έπί αρκετά λεπτά τής ώρας έμεινε βυθισμένος εις την σιωπήν του έρευναν, άλλ' επί τέλους τα χείλη του διαστάλησαν εις ένα έλαφρόν μειδίαμα και ειπε:

— Ο άνθρωπος που έχασε τό κουμπί αυτό εινε άνώτερος αξιωματικός του Ναυτικού. Κατοικεί εις την τετάρτην περιφέρειαν, Χάντερ-στορη άρ. 14 και εινε περίπου 58 ετών και άγαμος. Εις την έξωτερικήν του εμφάνισιν δέν άποδίδει μεγάλην προσοχήν. Αόψει, κατά τας 8, ήμπορείς να τόν συναντήσης πρό του αριθμού 38 τής Πλατείας Μάλμπορω.

Βεβαίως, ό Ουώτσον έγνώριζε τας άπιστεύτους ικανότητας του διασημου φίλου του δέν είχεν, άλλως τε, παρά να σκεφθή τας σειράς 1-8 του Έγκληματολογικου Άρχείου τής Σκότλαντ-Γιαρδ, όπου τα κατορθώματα του Σέρλοκ-Χόλμς αναγράφονται ως ύποδείγματα άστυνομικής διασθήσεως δια τους έπιγενομένους. Παρ' όλα αυτά όμως, αι λεπτομέρειαι περί του άγνωστου κατόχου του κουμπιού, τόν κατέπληξαν και παρεκάλεσε τόν Σέρλοκ να του εξηγήση πως τας έμάντευσεν.

Ένα νέον μειδίαμα έπλανήθη εις τα χείλη του άστυνομικού, ό όποιος, κλίνον νοχελώς προς τα όπισω, ήρχισε να λέγη εις τόν φίλον του:

— Τό κουμπί αυτό φέρει την άγκυραν του Πολεμικού μας Ναυτικού και άρα ό κάτοχος του πρέπει να φορή την στολήν του αξιωματικού. Έπειδή δέ τό κουμπί είν' έντελώς χρυσό θά πρόπη ό αξιωματικός αυτός να ήνε άνώτερος, διότι οι κατώτεροι φέρουν άσημένιαν άγκυραν επί χρυσοβάθους. Σημείωσε, ότι από τριών ετών έχει εισαχθή στο Ναυτικόν μας ή νέα στολή δεδομένου δέ, ότι τό κουμπί αυτό — καθώς διακρίνω από τό σχέδιον τής άγκύρας —

άποτελεί μέρος τής παλαιάς στολής, πρέπει να συμπεράνω ότι ό άνθρωπος μας εινε ήδη άπόστρατος, διότι άλλως θά ήτο ύποχρεωμένος να φορή την νέαν στολήν. Όπως ξέρετε, οι άνώτεροι αξιωματικοί άποστρατεύονται τό ένωρίτερον εις ήλικίαν 55 ετών και, άρα, ό αξιωματικός αυτός πρέπει να εινε τώρα τουλάχιστον 58 ετών. Εινε άνύπανδρος, διότι τό κουμπί τό έρευνάμεν ένας άνδρας — πιθανώτατα ό ίδιος — στο σακκάκι του, καθώς καταλαβαίνει κανείς από τα ξυσίματα που διακρίνονται καθωρα στην όπισθίαν όψην του και τα όποια προέρχονται από χονδρήν βελόνα. Προφανώς, ό άνθρωπος που τό έρευνάει θά προσέξοιτε διαρκώς με την βελόνα στο κουμπί — συνήθης και χαρακτηριστική άπροσεξία του άρρενος, όταν ράβη κουμπιά... Και τώρα, ως προς την διεύθυνσιν του: Ο φίλος μας πρέπει να κατέβηκε στην ιδίαν στάσιν, εις την όποίαν έτυχε και μεεις να μπούμε, διότι τό κουμπί, που άπέμεινε καταμεσής του καθίσματος αυτού, θά είχε πρό πολλού εύρεθή από άλλον έπιβάτην του πυκνοφορτωμένου όχηματος. Πολύ κοντά όμως στην στάσιν εκείνην, εύρίσκειται ή λέσχη τών άποστράτων αξιωματικών του Ναυτικού, εις την Χάντερ-στορη 14 — έξ ου και γνωρίζω που κατοικεί ό κάτοχος του κουμπιού... Αλλά και κάτι άλλο ακόμη: Εινε τώρα 6.30' μ. μ. Θα έδιάβασης ίσως εις τας τοιχοκολήσεις τών δρομίων ότι σήμερα, στις 8 μ.μ. δίδεται εις τό Θεάτρον Εύρώπης (Πλατεία Μάλμπορω 38) μία ειδική παράστασις δια παλαιούς αξιωματικούς. Έπειδή αι παραστάσεις αιται δίδονται σπανιώτατα και επειδή ή ώρα, την όποίαν χρειάζεται κανείς δια να βάλη τόν σμόκν του, να φάγη και να διανύση τό διάστημα Χάντερ-στορη — Πλατείας Μάλμπορω ήμπορεί, επάνω κάτω, να ύπολογισθή εις 1.30', συνάγω ότι θά τόν συναντήσης σήμερα στις 8 έξω από τό Θεάτρον. Όσον άφορρά τόν άπόστοικον χαρακτήρα του, και την άδιαφορίαν προς την έξωτερικήν του εμφάνισιν, τα συνάγω από τό θαμπό χρώμα του κουμπιού... Εις τό Ναυτικό, συνήθως, οι αξιωματικοί φροντίζουν πάντοτε να εινε τα κουμπιά τους γυαλισμένα και άφραγα...

Ο Ουώτσον έμεινε παρολοατικώς ένθουσιασμένος από τας εξηγήσεις αυτας. Ο Σέρλοκ Χόλμς όμως, άπεροφρήθη πάλιν από τας σκέψεις του, μεχρι του σημείου ώστε και οι δύο των να μη προλάβουν να κατεβούν εις την στάσιν που ήθελαν.

Θέλετε τώρα να μάθετε την αλήθειαν; Ο άνθρωπος που είχε χάσει πραγματικώς τό κουμπί, ήτο μία... γυναίκα. Η, μάλλον, μία μέλλουσα γυναίκα: ή χαριτωμένη και 18ετις Νταίση Τίλλερ, εις την όποίαν ή «κοστουμέρα» του Θεάτρον Εύρώπης είχαν αναθέσει να ζητήση από τό ειδικόν Δανειστικόν Κατάστημα Στολών και Κοστουμιών ένα ναυτικόν μανδύαν, δια την άπομινήν παράστασιν. Την έντολήν εκείνην την ειχεν εκτελέσει ή Νταίση πρό τριών ήδη ήμερών — και δι ή με τό τραί, αλλά με τα πόδια καθ' όδόν δέ είχε χάσει τό κουμπί. Ένα παιδάκι τό διεκρίνειν άργότερα, καθώς έγράλιζε στις ακτίνας του μεσημβρινού ήλιου τό έσηκωσε και έπαιξε επί δύο συνεχεις ήμερας μαζί του — έξ ου και τό χρυσό κουμπί έχασε την γυαλάδα του. Τό τρίτον όμως άπόγευμα, ό μικρός τό έληρομόνησε μέσα εις τό τραί, στην θεσιν όπου τό εύρήξε κατόπιν ό Σέρλοκ Χόλμς. Τα ξυσίματα τής όπισθίας όψεως, από τα όποια ό μέγας ντετέκτιβ συνεπέρασεν ότι ό αξιωματικός θά ήτο και έργένης, ώφείλοντο εις μίαν άποτιχούσαν άπόπειραν του μικρού να σουβλίση τό κουμπί με ένα σπαθιάκι που του ειχαν χαρίσει. Τέλος δέ, ή νερά Νταίση, ή όποία έχασε τό κουμπί, δέν εκάθητο καθόλου εις την τετάρτην περιφέρειαν, άλλ' εις την δωδεκάτην και θά ήμπορούσε να βγάλη τό μάτι του Σέρλοκ Χόλμς, εάν τόν ήρπου να συμπεράνη ότι ό κάτοχος του κουμπιού ήτο 58 ετών.

Και τό βράδυ στις 8;... Περιστόν να λεχθή ότι ή δεσποινίς Νταίση δέν εύρίσκειτο μεταξν τών γηραιών άποστράτων του Θεάτρον Εύρώπης, αλλά παρά τό πλευρόν ενός νόστιμου νέου εις ένα παγκάκι του Χάυδ-Πάρκ. Κατά σύμπτωσιν, τήνώραν εκείνην, έπερνούσε και ό Σέρλοκ Χόλμς με τόν Ουώτσον απ' εκεί. Και καθώς έπροσπέρασαν διαστικά τό παγκάκι, μέσα στο σκοτάδι, ό μέγας άστυνομικός ειπεν εις τόν φίλον του:

— Από τόν χαρακτηριστικόν ήχον των φιλημάτων, συνάγω... Αύτην την φοράν, τουλάχιστον, ειχε δίκαιον.

ΑΓΓΛΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

“N° 10”

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Σεπτέμβριος

Ένατομμύρια σπίτια, σ'όλον τόν κόσμο, έχουν στήν εξώπορτα τόν αριθμόν αυτόν. Καί όμως, αν σ'ας πούν εις τόν Λονδίνον «Number Ten», δέν χρειάζεται να σ'ας προσθέσουν καί τόν δρόμον. Με παχεία μαύρα γράμματα εξαγγέλλουν αί τοιχοκολλησεις τών εφημερίδων ότι ο Μακντόναλντ έπηγεν εις τόν Νομόρο 10, ότι ο Τσαίημπερλαν άναμένεται αύριο προς σύσκεψιν, ότι τó βράδυ θά συνέλθη εκεί τó Υπουργικόν Συμβούλιον καί ούτω καθ' εξής. Ποῦ εἶνε; Σε ποῖο μέρος τοῦ Λονδίνου, σε ποῖόν δρόμον—περιττόν νά ἐρωτήσετε. Οταν άκούτε Νομόρο 10, σημαίνει: τó 10 τῆς Ντάουνινγκ-Στρήτ: ἴθιγον, τó ἐπίσημον σπίτι τοῦ πρωθυπουργοῦ.

Ἀπό τó Τραφάλιαν-Σκουαίαν προχωρεῖτε κατά μήκος τοῦ Ουάιτ-Χώλλ καί στρίψτε ἀμέσως σ' ἕνα στεγνó καί σκοτεινó δρομάκι. Αὐτή εἶνε ἡ ὁδός Ντάουνινγκ καί τó τελευταῖον σπίτι ἀριστερά, ἕνα ἀπλό διώροφον σπίτι «Γεωργιανού» ρυθμοῦ, εἶνε τó νομόρο 10.

Τόσον ἀπλό σ'ας φαίνεται ἀπέναντι στον δῆκον καί τήν ἐπιδλητικότητα τοῦ ἀντικρουοῦ του Φόρεϊν Ὄφφισ, ὥστε τήν πρώτην στιγμήν φοβεῖσθε μήν ἐκάνετε λάθος. Ἐπειτα ὅμως διακρίνετε ἐπάνω ἀπό τó γραμματοκιώτιον τὰς λέξεις «Πρῶτος Λόρδος τοῦ Θεσαυροφυλακίου» καί τότε, αν σ'ας ἀρέσῃ ὁ Ἀγγλικός χαρακτήρ, αἰσθάνεσθε κάποιαν εὐχαρίστησιν, ὅτι τó ἱστορικόν σπίτι τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Μεγάλης Βρεταννίας (ὁ ὁποῖος δέν παίρνει ποτέ μισθόν ὡς πρωθυπουργός, ἀλλά μόνον ὡς Λόρδος Θεσαυροφυλακῆ), εἶνε τόσον ἀπλό καί ἡσυχῶ καί τῆς ἐν τῆ ἐλ μ α ν λ α ῖ κ.

Καί ὅμως ὁ ἀνθρωπος πού ἔκτισε τó σπίτι αὐτό καί ἐδάπτισε μέ τó ὄνομά του τόν ἱστορικόν δρομάκον, ἦτο ἕνα φαῦλον ὑποκείμενον. Ὁ Πέπυς, στό περίφημον Ἡμερολόγιον τῆς ἐποχῆς του, τόν ἀποκαλεῖ «δύλιον παληάνθρωπον» καί, ἀσφαλῶς, αἱ ἐγχοραί τῆς Ἀπίστου Ἀλθιόνας θά ἠμποροῦσαν νά θεωρήσουν ὡς ἐκτάκτως συμβολικήν τήν προσέλευσιν τοῦ κτιρίου αὐτοῦ, ἔπου ἐπί 200 ἡδῆ χρόνῶν, χαράσσονται αἱ κατευθύν-

σεις τῆς Ἀγγλικῆς πολιτικῆς. Ὅταν τῷ 1664 ὁ σέρ Γεώργιος Downing ἔλαθεν ἀπό τó Στέμμα, δι' 99 ἐλόκληρα χρόνια, τόν ἀνοικτόν χώρον, ἐπί τοῦ ὁποῖου ἐκτείνεται τώρα ἡ Ντάουνινγκ-Στρήτ, ἔχαίρον ἤδη τῆς χειροτέρας φήμης. Τό ὄνομά του ἐθεωρεῖτο συνώνυμον τῆς προσδοκίας, τῆς φιλαργυρίας καί τῆς δουλοφροσύνης. Ἀπόγονος καλῆς ἀστικῆς οἰκογενείας τοῦ Σάρφωκ, ὁ Γεώργιος Ντάουνινγκ εἶχαν ἀνατραφῆ μεταξῦ τών βασιλοφρόνων ἀποίκων τῆς Ἀμερικῆς ἀλλά μόλις ἐξεστράγη ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, ἐπέστρεψεν εἰς τήν Ἀγγλίαν καί προσεχώρησεν, ὡς ἱεροκλήκῳ, εἰς τόν στρατόν τοῦ Κρόμβελλ, κατορθώσας ἀργότερα, μέ τó ραδιοῦργον πνεῦμα του, νά προαχθῆ εἰς ἀρχηγόν τῆς Κατασκοπειας. Αὐτό δέν τόν ἠμπόδισεν, ὅταν διησθάνθη ὅτι ἀνέτελλε πάλιν τó ἄστρον τῆς βασιλείας, νά προσχωρήσῃ εἰς τοῦς φίλους τοῦ Καρόλου Β', ἐναντι διαφόρων ὀλιγκῶν καί ἠθικῶν ἀνταλλαγμάτων, ἔκ τῶν ὁποῖων ὁ κληρονομικός τίτλος εὐγενείας ἦτο ἴσως τó φθηνότερον, καί τó ὑπουργεῖον τών Οἰκονομικῶν τó πλέον προσοδοφόρον. Ἐπιτυχῶν νά σταλῆ ὡς πρέσβυς τοῦ Καρόλου

Β' εἰς τήν Ὀλλανδίαν, κατόρθωσε, μέ μίαν ἀτιμον πλεκτάνην, νά συνλάβῃ τρεῖς ἐξορίστους Κρομβελλιανούς—μεταξῦ τών ὁποῖων καί τόν ἄλλοτε συνταγματάρχην του Ὄου—καί νά τοῦς κραμάσῃ ὡς βασιλοκτόνους· ἐγίνε δέ τόσον μισητός, ὥστε ἠναγκάσθη νά φύγῃ προτροπάδην πρό τῆς ἐξεγέρσεως τών Ὀλλανδῶν, πού ἤθελαν νά τόν ἐκκρίνουν. Εἰς τήν Νέαν Ἀγγλίαν κατήγγησε τότε παρουμιώδης ἡ φράσις «εἶνε ἕνας δόλιος Τζέωρτζ Ντάουνινγκ» προκειμένου περὶ ἀνθρώπου, πού ἐπρόβιθε τόν λόγον ἢ τήν πίστιν του. Καί ὁ ἴδιος ὁ Κάρολος Β', ὅταν ἀργότερα ἐπρότεινε νά ξαναστελῆ τόν Ντάουνινγκ πρεσβευτήν εἰς τήν Ὀλλανδίαν καί κάποιος ἐκ τών μελῶν, τοῦ Συμβουλίου ἐξέφρασε τόν φόβον μήπως τόν «ξεσχίσῃ» ἐκεῖ ὁ δῆλος, ἀπῆγγησε μέ τó εἰλικρινέστερον βασιλικόν μειδίημα:

— Δέν πειράζει... Ἀκόμη καλλίτερα!

Αὐτός, λοιπόν, ἦτο ὁ ἀνθρωπος πού ἔκτισε, πρὸ 250 ἐτῶν, τó σημερινόν σπίτι τών πρωθυπουργῶν τῆς Ἀγγλίας καί τρία-τέσσαρα ἄλλα ἀκόμη, τὰ ὁποῖα συνετέλεσαν τότε νά πάνθῃ καί ὁ νέος δρόμος τó ὄνομά του. Τó νομόρο 11 χρησιμεύει τώρα ὡς ἐπίσημος κατοικία τοῦ ὑπουργοῦ τών Οἰκονομικῶν, ἐνῶ τó 12 εἶνε ἡ ἔδρα τών Whips τῆς Κυβερνήσεως—ἕνα εἶδος Πολιτικῶν Γραφεῖου τοῦ Πρωθυπουργοῦ. Ἀλλ' ἀς ἐπανέλθω μέ στό Νομόρο 10.

Ἰδοῦ καί ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας, ἡ ὁποία συνίσταται εἰς τόν ἐνοσημονισμόν τοῦ σχεδίου καί τοῦ χρώματος τοῦ φουστάνιου μέ τó ἀγαπητό σκυλί τῆς κυρίας.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ

Μετὰ τόν θάνατον τοῦ Ντάουνινγκ, τó σπίτι του περιήλθεν εἰς τήν κατοχήν τοῦ Στέμματος καί ὁ Γεώργιος Α' τó προσέφερον ὡς δῶρον εἰς τόν πρωθυπουργόν του. Ἀλλ' ὁ πρωθυπουργός ἐκεῖνος ἐλέγετο σέρ Ροβέρτος Ουόλπολ καί ὁ διάσημος πολιτικός ἠρνήθη νά δεχθῆ τó δῶρον, συμβουλεύσας τόν βασιλέα νά τó καθιερώσῃ καλλίτερα ὡς κατοικίαν τοῦ ἐκείντουτε πρωθυπουργοῦ. Ἐτσι δέ καί ἐγίνε.

Τό ἐσωτερικόν τοῦ «No 10» δέν εἶνε, βέβαια, τόσον ἀπλόν, ὅπως τó ἐξωτερικόν του. Εἰς τὰ δύο πρῶτα πατώματα ἔχει πολλά καί ὠραῖα τολόνια, ἐκ τών ὁποῖων τó ἐπιδλητικότερον εἶνε ἴσως ἡ αἴθουσα τοῦ Υπουργικοῦ Συμβουλίου—ἕνα πολύ μεγάλο δωμάτιον τοῦ ἱσογείου, πού καταλαμβάνεται ἐξ ὀλοκληροῦ ἀπό τó τεράστιον τραπέζι τοῦ Συμβουλίου καί τὰ βαρεῖά καθίσματα τών ὑπουργῶν. Εἰς τήν μέσσην ἀκρίβως τοῦ τρα-

πέδιου, μέ τήν ῥάχιν πρὸς τó μεγαλοπρεπές τζάκι, εἶνε ἡ ἔδρα τοῦ πρωθυπουργοῦ, ὅπου, πρὸ τῶν σημερινῶν ἡγετῶν, ἐκάθισαν κατὰ σειράν ο Ὁυόλπολ, οἱ δύο Πίττ, ὁ Πάλμερστον, ὁ Γλάδστον καί ὁ Δισραῆλι—διὰ νά ἀναφέρωμε τοῦς σπουδαιότερους μόνον. Γύρω-γύρω, εἰ τοῖχοι καλύπτονται ἀπό ῥάφια βιβλιοθηκῶν γεμάτα ἀπό σοβαρά βιβλία, τὰ ὁποῖα εἶνε ζήτημα ἀν ἀνοίγωνται ποτέ· ἀπλῶς παρίστανται ὡς μάλιστα βωβόι ὄλων τών μεγάλων ἀποφάσεων, πού δίδουν τήν ἀποφασιστικήν τροπήν εἰς τὰ ζητήματα τῆς Εὐρώπης.

Καιμιά φορά, ὅμως, βλέπουν καί ἐπιεσόδια περιεργα. Σ' αὐτό τó ἴδιο τραπέζι ἕνας ἐρωτοκυτηγμένος πρωθυπουργός τοῦ 18ου αἰῶνος ἐσυνήθιζε νά βγάξῃ ἀπό τήν τσέπην του πᾶ γραμμικά τῆς ὠραίας φιλῆς του καί νά τὰ διαβάξῃ εἰς τοῦς ἀδημονούντας ὑπουργούς του. Καί λέγεται ἀκόμη δι' ἕνα ἄλλον πρωθυπουργόν—τόν Μέλμπωρ, ἀν δχι: τόν Πήλ—ὅτι δύο φορές ἔτυχε νά σηκωθῆ ἀπό τó τραπέζι, ὅπου οἱ περισσότεροι ὑπουργοί διεφώνουν πρὸς ἀλλήλους, καί νά τοῦς φωνάξῃ, στήριζον τήν ῥάχιν του στήν πόρταν:

— Ὁ διάβολος νά σ'ας πάρῃ, κύριοι! Ἡ γνώμη σας δέν ἔχει σημασίαν· ἀλλ' ὅπωςδῆποτε δέν θά βγῆτε ἀπ' ἐδῶ, ἀν δέν συμφωνήσετε σέ κάποιαν ἀπό ὧλας!

Εἰς τó πρῶτον πάτωμα, μαζή μέ δύο-τρεῖς αἰθούσας δεξιῶταιων, εἶνε καί ἡ τραπεζαρία τοῦ πρωθυπουργοῦ, καθῶς καί ἡ μεγάλη αἴθουσα ὅπου δίδονται τὰ ἐπίσημα γεύματα εἰς πρέσβεις ἢ ξένους ἡγεμόνας ἐπί πλέον δέ, περιλαμβάνονται εἰς τó πάτωμα αὐτό καί τὰ ἰδιαιτέρα δωμάτια τοῦ πρωθυπουργοῦ.

Καί μή νομίζετε ὅτι δέν ἔχουν καί αὐτά τὰς ἀναμνήσεις των. Χίλια πράγματα θά ἠμποροῦσαν νά διηγηθῶν οἱ βωβοί τοῖχοι τών διαιμερισμάτων, ὅπου ἔζησαν τὰ δυσκολότερα χρόνια τῆς ζωῆς των γυναῖκες σάν τήν λαίδην Μπήκονσφιλδ ἢ τήν κυρίαν Γλάδστον. Ἡ πρώτη—ἡ «Μαίρη-Ἀν», τῆς ὁποίας τήν ἀφέλειαν εἰσωνεῖοντο συγχά οἱ σύνομι τῆς Ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας—ἦτο μάλλον ἄσχημῆ καί ὅμως ὑπεῖξεν ὁ μόνος πραγματικός ἔρωσ τοῦ Δισραῆλι, τó ἠθικόν του στήριγμα εἰς τήν κολοσσικήν προσπάθειαν τῆς ζωῆς του. Ἡ ἀφροσύνης τῆς δέν εἶχαν ὄρια· καί εἶνε χαρακτηριστικόν ἀπό τῆς ἀπόψεως αὐτῆς τó ἀνέκδοτον τοῦ

μαγκωμένου δακτύλου: Κάποιο βράδυ, πού ἐπρόκειτο νά ἐκφωνῆσῃ ὁ Δισραῆλι εἰς τήν Βουλήν ἕνα ἀπό τοῦς πλέον βαρυσυμάντους λόγους του, ἡ Μαίρη-Ἀν τόν συνόδευσε σύμφωνα μέ τήν ἐπιθυμίαν του, «διὰ νά τήν αἰσθάνεται κοντά του καί νά μὴ χάσῃ τó κουράγιον του». Καθῶς ἔδοξαῖον ὅμως ἀπὸ τó Νο 10 καί ἀνέβηκαν εἰς τó ἀμάξι: πού τοῦς ἐπερίμεναν, ὁ λακῆς ἐκλεισε διαστικᾶ τήν πόρταν, μαγκῶνων ἕνα δάκτυλον τῆς λαίδης Μπήκονσφιλδ, ἡ ὁποία τήν στιγμὴν ἐκείνην ἐκινδύνευσε νά λιποθυμήσῃ ἀπὸ τόν πόνον. Ἐν τούτοις, μέ μίαν ὑπερτάτην προσπάθειαν, ἡ ἥρωικῆ γυναῖκα κατορθῶναι νά κρῦψῃ τó μαρτύριόν τῆς. Δέν θέλει νά ταράξῃ τόν νευρικόν της ἄνδρα καί νά γίνῃ ἀφορμὴ περισπασμοῦ. Τοῦναντίον, μέ τó χέρι ματωμένο καί ἐλεεινό, ἐξακολοθεῖ νά τοῦ ὁμιλῆ, σάν νά μὴ συνέθῃ τίποτε, καί νά τόν ἐνθαρρύνῃ εἰς τόν ἐπιχειρῆμαον πολιτικόν ἀγῶνα. Καί μόνον ἀφοῦ ἐφθασαν εἰς τó Ουέστμίνστερ καί τόν ἀπεχαιρέτησε μέ τó μειδίημα εἰς τὰ χεῖλη, λιποθυμεί, ἐξηντημένη καί ἐλεεινή, τήν ὄραν πού τόν βλέπει νά σπεύδῃ πρὸς τήν αἴθουσαν τῆς Βουλῆς καί εἶνε βεβαία πλέον ὅτι δέν θά γυρίσῃ πίσω νά τήν ἰδῆ...

Ἡ ἄλλη μεγάλη ἔνοικος τοῦ Number Ten, ἡ κ. Γλάδστον, ἀποτελεῖ καί αὐτή ἕνα ἀξιοθαύμαστον παράδειγμα συζυγικῆς αὐταπαρνήσεως. Μολοντί πλουσία καί εὐγενής, ἤθελε νά περιποιῆται τόν μέγαν ἄνδρα τῆς, σάν ἀπλή σχεδόν ὑπερήτρια· καί τὰς ἡμέρας τών μεγάλων κοινοβουλευτικῶν συζητήσεων δέν ἐκάρητο στό θεωρεῖον τῶν κυριῶν, ἀλλ' ἐστάκετο κρυφά πίσω ἀπὸ τήν ἔδραν τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς, κρατῶντας τó ποτήρι μέ τó sherry καί τó κτυπητό αὐγόν, πού θά ἐχρειάζετο σέ λίγο διὰ νά τονώτῃ τήν φωνήν τοῦ μεγάλου ῥήτορος. Ἦτο δέ καί σπάνιον παράδειγμα ἐχεμυθείας ἡ κ. Γλάδστον. Διότι τήν ἐπομένην τοῦ γάμου των, ὅταν ὁ Γλάδστον τήν ἠρώτησε: «Τί προτιμᾷς; Νά μὴ τοῦ λέω τίποτε καί νά τὰ διηγῆσαι ὅλα, ἢ νά σοῦ τὰ λέω ὅλα καί νά μὴ διηγῆσαι τίποτε;», ἡ ἀφωσιωμένη σύζυγος ἐπροτίμησε τó δεύτερον. Καί δέν παρέδῃ πραγματικῶς τόν λόγον τῆς, παρὰ μόνον μίαν φοράν εἰς ἕνα γεῦμα, πού ἔδιδαν εἰς τήν μικρὴν τραπεζαρίαν τῆς Ντάουνινγκ-Στρήτ πρὸς τιμὴν μερικῶν ὑ-

παιριῶν. Καί τότε ὅμως, πρῶν προλάβῃ νά παρασυρθῆ εἰς τήν ἀκριτομυθίαν τῆς, εἶδε κερφωμένο ἐπάνω τῆς τó ἐπιτιμητικόν βλέμμα τοῦ Γλάδστονος καί τότον ἐταράχθη, ὥστε ἐχρειάσθη νά χωράξῃ ἐπί τόπου σ' ἕνα χαρτάκι μίαν αἰτήσιν συγγνώμης καί νά τó περάσῃ εἰς τόν ἄνδρα τῆς, ὁ ὁποῖος τῆς ἀπήγγησεν εἰς τó ἴδιον χαρτάκι μέ πλήρη... ἀμνηστειάν.

Ἐγγοεῖται, ὅτι τώρα οἱ καιροὶ δέν εἶνε πλέον οἱ ἴδιοι. Καί αἱ κυρίες ἐπίσης. Ἡ λαίδη Ἀσκουῖθ, λόγου χάριν, πού ὑπῆρξε καί αὐτή, ἐπί ἀρκετὰ χρόνια, νοικοκυρά τοῦ Number Ten, δέν ἔχει ἀφήσει μυστικόν τοῦ δυστυχοῦς Ἀσκουῖθ, πού νά μὴ τó δημοσιεύσῃ εἰς ἄρθρα ἢ βιβλία. Ἀλλ' αὐτό, σέ κάτω-κάτω, ἀφορᾶ μόνον τήν θορυβώδη λαίδην, ἡ ὁποία σέ λίγα χρόνια θά εἶνε λησμονημένη. Ἐνῶ ἡ ἱστορία τοῦ Νο 10 τῆς Ντάουνινγκ-Στρήτ ἐξακολοθεῖ.

Ε. Γ.

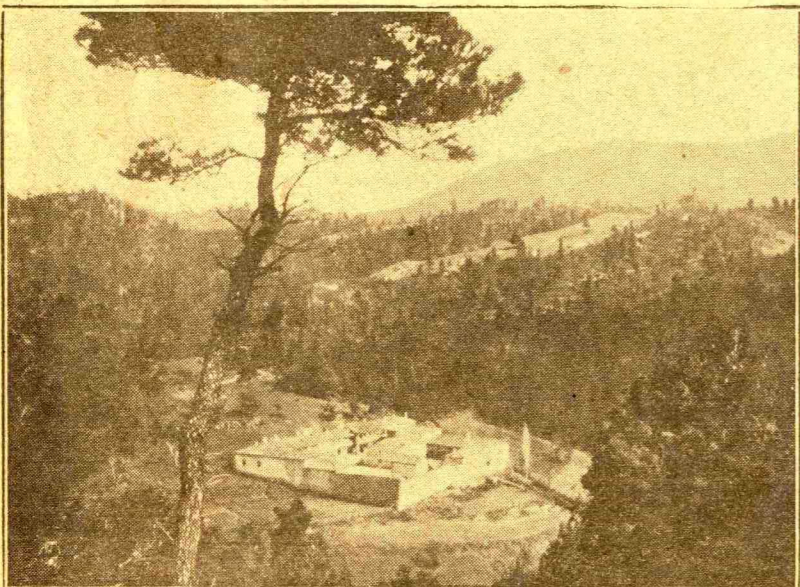
τὸ φιλμ-χάσμα
ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ
καὶ ἡ κομφοδία
====
σαοιτάρισμα
ΝΕΑΝΙΚΕΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ
ΧΟΝΔΡΟΣ ΛΙΓΝΟΣ
Δευτέρα 5—Κυριακὴ 11 πρ
στὸν κινηματογράφον
ΚΥΒΕΛΗΣ-ΟΥΦΑ
ἕναοξις 2 μ.μ.

ΕΙΣ ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

Μία ωραία φωτογραφία από την Σκιάθον του κ. Κομπογιάννη.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ

Ἡ μεγάλη μονή τοῦ Ἁγίου Δαυὶδ εἰς τὴν Εὐβοίαν. Φωτογραφία τοῦ κ. Γ. Α. Βασιλάκη.

ΒΑΡΥ ΠΕΝΘΟΣ

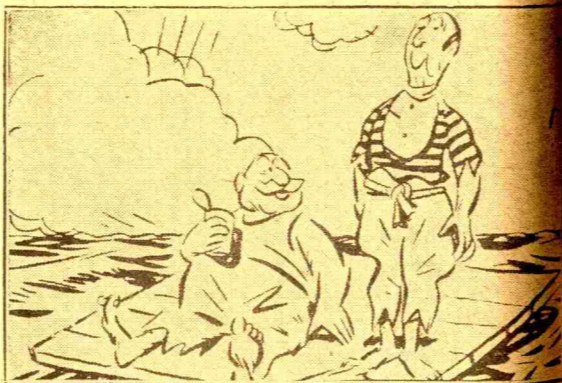
Ἡ κοσμικὴ κυρία (κατὰ τὴν λήψιν ἐνὸς νεκροσίου). «Τί κρίμα, ἄλλο ἓνα σαλόνι λιγώτερο. Δὲν θὰ δεχθοῦν αὐτὸν τὸ χειμῶνα.»

Ο ΣΥΡΑΝΟ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΝ

Εἰς τὸ θέατρον «Σαιν Μαρτέν» τῶν Παρισίων παίζονται κατ' αὐτὰς μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν μία πνευματώδης πολιτικὴ ἐπιθεώρησις τῶν κ. κ. Ντορὲν καὶ Σαιν-Γκρανιέ, ὑπὸ τὸν τίτλον «Un coup de rouge». Καταχειροδοτεῖται ἡ σκηνὴ τοῦ «Ἀσπασμοῦ τῆς Μαριάννας», τὴν ὁποίαν παριστᾷ ἡ ἄνω φωτογραφία καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ παρωδίαν τῆς περιφήμου σκηνῆς τοῦ ἀσπασμοῦ ἀπὸ τὸν «Συρανὸ Ντὲ Μπερζεράκ» τοῦ Ροσιάν. Ἡ Γαῖλια (Μαριάννα) παίρνει τὸν ρόλον τῆς Ρωξάνης, ὁ ἐπίδοξος ἐρυθρὸς δικτάτωρ τῆς Γαλλίας βουλευτὴς Τορὲξ κάνει τὸν Κρίστιαν καὶ ὁ Στάλιν εἶνε ὁ Συρανὸ Ντὲ Μπερζεράκ.

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ

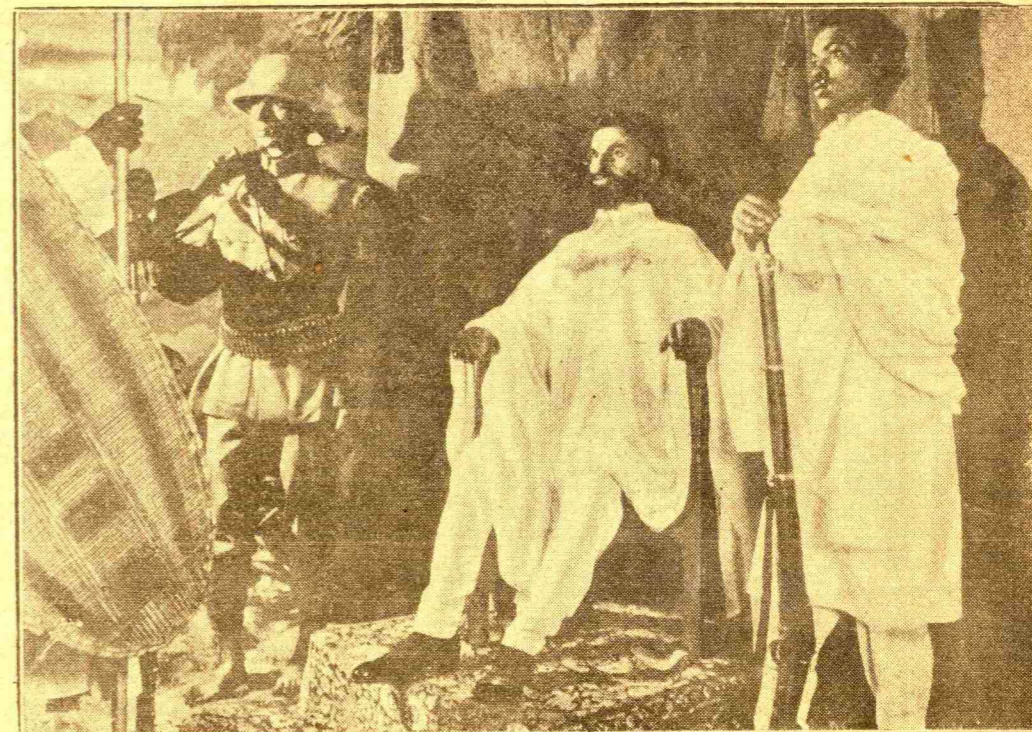
Ὁ ναυαγιστὴς Λόρδος πρὸς τὸν υπηρέτην του: Ἐπιχαριστῶ, Τζόν. Δὲν σὲ χειρίζομαι πιά. Μπορεῖς νὰ πηγαίνης.

ΜΙΑ ΠΑΛΑΙΑ ΑΘΗΝΑΙΑ

Ἡ Σταυροῦλα Πιεροῦκου Μαυρομαγὰλη, μίς ἀπὸ τὰς ἀληθῶς ἐκλεκτὰς Ἀθηναίας τῆς παρελθούσης γενεᾶς, ἡ ὁποία ἀπέθανεν εἰς μεγάλην ἡλικίαν, πρὸ τινῶν ἡμερῶν. Ἡ μεταστάσα διεκρίνετο καὶ ἠγαπάτο παρ' ὀλοκλήρου τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας διὰ τὴν καλωσύνην τῆς τῆν φιλενθρωπικῆν τῆς δεῖσιν καὶ τὴν προσήλωσιν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ ἰδανικά.

ΕΠΕΡΑΣΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

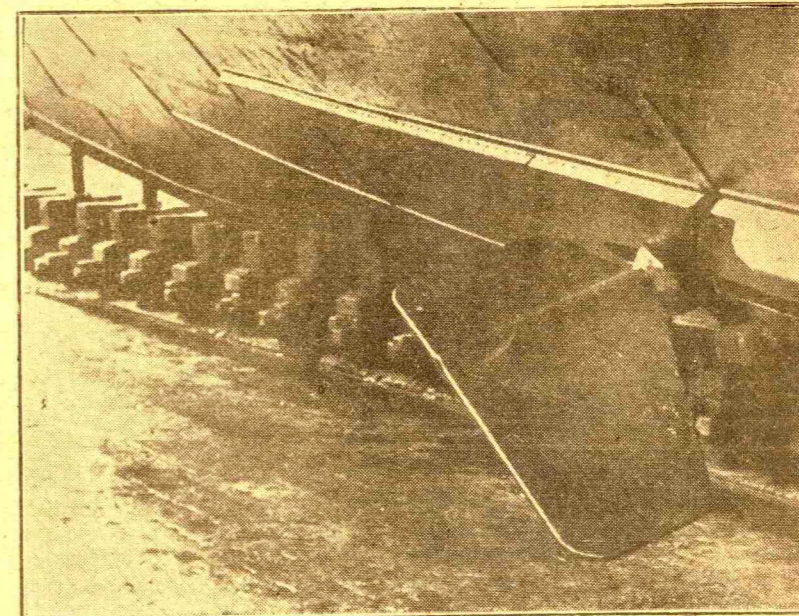
Τὸ νέον ἀποκτίμα τοῦ περιφήμου Παρισινοῦ μουσείου Γκερβὲν τῶν κηρίων ὁμοιωμάτων: Ὁ Νεγκούς τῆς Αἰθιοπίας μὲ τὴν προσωπικὴν του φρουρὰν εἰς τὴν πολεμικὴν τοῦ σκηνῆν.

ΟΤΑΝ Ο ΠΡΕΣΒΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΣΚΕΠΤΕΤΑΙ

Μία ἐπιτυχημένη ἢ ἀποτυχημένη (ἀναλόγως τῆς ἀποφύσεως) φωτογραφία τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κ. Λεμπρὲν κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς μίαν πρόσφατον ἐκθεσὶν ἐν Παρισίοις. Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας φαίνεται προσέχων ἐντελῶς ἰδιαίτερος τὸ ἔκθεμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν του ὁ συνοδὸς του γενειοφόρος κύριος.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΡΓΕΙΤΑΙ Η ΝΑΥΤΙΑ

Ὅπως ἐγγράφη ἤδη, ἐδοκιμάσθη ἐπιτυχῶς εἰς τὸ Σάουθαμπτον, μὲ νέα ἐφευρέσεις, ἡ ὁποία καταργεῖ τὴν ναυτίαν. Πρόκειται περὶ ἐνὸς εἰδους πτερυγίων, τοποθετουμένων ἐκατέρωθεν τοῦ σκάφους καὶ κινουμένων κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ ἐλαττώνουν εἰς τὸ ἐλάχιστον τοὺς κλυδωνισμοὺς.

ΑΠΟ ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΙΒΛΙΟΝ

Το Τό βιβλίον της ανθρωπίνης ιστορίας, το όποιον ήτο και εξακολουθεῖ πάντοτε να εἶνε τὸ πλέον πολυδιαδασμένο βιβλίον τοῦ κόσμου...

Ακόμη σημαντικότερον ὄμως εἶνε τὸ γεγονός ὅτι τὰ ἱερά αὐτὰ βιβλία ἔχουν μεταφρασθῆ ὑπὸ τῆς ἰδιάας Ἑταιρείας εἰς 705 γλώσσας...

Σημειωτέον ὅτι διὰ τὰ ἔχει κανεὶς μίαν ὀπωσδήποτε ἀκριβῆ ἀντίληψιν τῶν Ἑδαγγελίων...

εἶνε μόνον ἡ «Βρεταννικὴ Ἑταιρεία τῆς Ἰ. Βιβλίου», ποὺ τὴν ὑπώνει και τὴν ἐκδίδει.

ΔΗΜΟΣΓΡΑΦΙΚΗ ΕΚΗΜΕΡΟΣΗΣ

Ὁ Ἄλφρονς Ἄλλκλι, ὁ χριστομένος Γάλλος συγγραφεὺς, τοῦ ὁποίου τὰ εὐθυμογραφήματα ἔχουν χάρισις τόσας εὐχαρίστους καὶ διασκεδαστικὰς ὥρας...

Ὁ πνευματώδης συγγραφεὺς ἀπεθνήκεν τότε τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς περὶ τῆς πρόκειται ἐφημερίδας:

«Ἀξιότιμὲ νῆρσι, συμβαίνει νὰ εἶμαι ἀκέραι ἐν ζωῇ καὶ νὰ γαίρω λαμπρὰς ὑγείας. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε σπουδαῖος λόγος...

ΕΠΙ ΤΩΝ ΔΑΦΝΩΝ ΤΩΝ

Ἡ Μόσχα δὲν εἶνε καθόλου εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν πνευματικὴν παραγωγὴν τῶν συγγραφέων τῆς, ἀν κρίνη κανεὶς ἀπὸ ἕνα πρόσφατον τη' εἰγράφημα τοῦ προκτιορέου «Ἐξισαίρητς».

Κατὰ τὸ ἓν λόγῳ τηλεγράφου, ἤρχισεν εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Ρωσσίας ἀγρία ἐκστρατεία ἐναντίον τῶν πολυαριθμῶν ἐκείνων ποιητῶν, μυθιστοριογράφων καὶ δραματικῶν συγγραφέων...

Συγκεκριμένα κατηγορεῖται διατυπώνεται ἐναντίον μερικῶν συγγραφέων, ὅπως π. χ. ἐναντίον τοῦ Μπάμπελ, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνεῖ περίφημος πρὸ δεκαετίας...

αὐτοὶ δὲν ἔχουν γράψει ἀπὸ πενταετίας οὔτε μίαν γραμμὴν, ἀρκοῦμενοι ἀνεγγέλλουν μεγαλοπρεπῶς, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὅτι ἐργάζονται δι' ἕνα μέγα ἔργον...

Μία ἄλλη κατάχρησις ποὺ σημειοῦται εἰς μεγάλην κλίμακα τώρα τελουταῖς, εἶνε ἡ ἐγγραφή εἰς τοὺς συγγραφικοὺς καὶ λογοτεχνικοὺς συλλόγους ἀνθρώπων...

Μετὰ τὴν ἀπαραιτήτον διὰ τοῦ Τύπου τυμπανοκρουσίαν, τὰ Σοβιὲτ εἰομαζόνται νὰ μεταβάλουν εἰς τῆς βίας αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Εἰς τὸν Ρωσικὸν παράδεισον, οἱ συγγραφεῖς θὰ πρέπη ἀπὸ τοῦδε και εἰς τὸ ἐξῆς νὰ γράφουν, ἔστω καὶ διὰ τῆς βίας.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Μετὰ τὸν περίφημον δρα Κοῦδ, ὁ ὁποῖος ἐρικόδοξε νὰ θεραπεύσῃ ὅλας τὰς ἀσθενείας τοῦ κόσμου μετὰ τὴν περίφημον μέθοδον τῆς αἰσιοδοξίας...

Ὁ ἀσθενὴς δὲν ἔχει παρὰ νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ ἀπαγγέλλῃ καθημερινῶς μερικὸς ἀπὸ τοὺς πλέον αἰσιοδόξους στίχους καὶ τὰς σκέψεις μεγάλων φιλοσόφων...

ὁποῖας δημιουργεῖται ἡ κατάλληλος πνευματικὴ προδιάθεσις. Φθάνει πρὸς τοῦτο νὰ μὲνη κανεὶς ἐπὶ τινα λεπτὰ τελείως ἤττοχος καὶ νὰ ἐκδιώκῃ κάθε δυσάρεστον σκέψιν καὶ καθημερινὴν ἀπατῶληρον ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Ἡ μέθοδος εἶνε τόσον εὐθνή καὶ εὐχάριστος, ὥστε ἀξίζει νὰ τὴν δοκιμάξῃ κανεὶς.

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Εἶνε γνωστόν, ὅτι οἱ Γερμανοὶ πίνουν ὀλιγότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους λαοὺς κρασί. Ἔχουν τὴν μύθεον ὡς ἔθνικὸν ποτόν καὶ εἶνε κατὰ κανόνα τόσον καλὴ ἡ μύθεον τῶν, ὥστε νὰ φθάσῃ διὰ νὰ ἱκανοποιῆ τὴν δίψαν τῶν.

Ἦδη ὅμως ἀπὸ τινῶν ἐτῶν, ἡ Κυβέρνησις τοῦ τρίτου Ράιχ, θέλουσα νὰ βοηθήσῃ τὰς οἰνοπαραγωγὸς περιφερίας καὶ νὰ αὐξήσῃ τὴν κατανάλωσιν τοῦ οἴνου...

Ὁῦτω κατὰ τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν διωργανώθησαν εἰς τὸ Βερολίνον μεγάλα ἑορταῖ ὑπὲρ τῶν κρασιῶν τοῦ Ρήνου, ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ἐξῆς πρωτοτύπου ιδέας...

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΝΤΙΣΡΑΕΛΙ

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἀπέθανεν εἰς ἕνα νοσοκομεῖον τοῦ Λονδίνου ὁ ταγματάρχης Κόνιγκσμπάι Ράλι Ντισραεῖλι...

Μετὸν θάνατον αὐτὸν οὐνεὶ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν τὸ ὄνομα μίᾶς οἰκογενείας Ἰσπανῶν Ἑβραίων...

Ἔ ΟΛΥΜΠΙΑ

Ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα, ἂν ὄχι τὸ ὠραιότερον βιβλίον, ποὺ ἐξεδόθη εἰς τὴν Γερμανίαν, ἐπὶ τῆ εὐκαιρίᾳ τῶν τελευταίων Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων τοῦ Βερολίνου...

ΡΙΦΟΛΕΤΟΣ ΜΕ ΔΥΟ ΔΟΥΚΑΣ

Κατὰ τὴν παράστασιν τοῦ «Ριγκολέτο» εἰς τὴν Κρατικὴν Ὀπεραν τῆς Βιέννης τὸ βράδι τῆς παρελθούσης Τρίτης, ἐσημειώθη ἅτι τοῦ ὁποῖον δὲν εἶνε καὶ τόσον σύνηθες εἰς τὰ χρονικά τοῦ μελοδράματος...

εἰσάγη ἀμέσως τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ θαυότερον πνεῦμα καὶ τὴν ιστορικὴν σημασίαν τῶν ἀρχαιολογικῶν ἀριστουργημάτων.

Εἰς τὸ νέον βιβλίον ἐμφανίζεται ἡ Ὀλυμπία μὲ ὅλην τῆς τὴν συγκινητικὴν καὶ εὐγενικὴν ὠραιότητα. Ἡ Ἰερά Ἄλτις, ὁ Νὰός τοῦ Διὸς, ἡ Νίκη τοῦ Παιωνίου, ὁ Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλου καὶ τὰ περίφημα ἀνάγλυφα...

ΤΑΦΤΑΣ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

Ἡ θεία Γκρέτα, ἡ μόνη ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου, ἡ ὁποία ἐπὶ δέκα καὶ πλέον ἔτη κατόρθωσε νὰ διατηρήσῃ ἀναμφισβήτητον τὴν ὑπερῶν τῆς εἰς τὴν ἐβδομὴν τέχνην...

ΣΑΛΩΝΑΚΙ

πολὸ μοντέρνο, πρᾶπει ζαρία καὶ κρεδδοκαμάρα, πολυδύναμι εἰς τὴν εὐκαιρίαν, Παναγιωτάρου 51, πέριχ Ἰπποκράτους.

μα ὑπεδέτεο τὸν ρόλον τοῦ δουκὸς, εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἐσπέρας ὑπὸ ἀρκετὰ σφοδροῦ κριτολογήματος μὲ πυροτόν. Οἱ ἰατροὶ τοῦ τὸν συνεβούλευσαν νὰ μὴ παύξῃ. Ἄλλ' ὑπέκρινεν εἰς τὸ αἰσθημα τοῦ καθηκόντος...

ΣΑΛΩΝΑΚΙ

πολὸ μοντέρνο, πρᾶπει ζαρία καὶ κρεδδοκαμάρα, πολυδύναμι εἰς τὴν εὐκαιρίαν, Παναγιωτάρου 51, πέριχ Ἰπποκράτους.

Ἐνας εἰδικὸς ὄμως διὰ τὰ κοστοῦμα, κατόρθωσε κατόπιν πολλῶν προσπαθειῶν νὰ εὐθῆ ἕνα τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸν θόρυβον τοῦ ταφτᾶ. Πρόκειται περὶ ἐνὸς ἐλαφροῦ μισοφοριῦ ἀπὸ μαλλί, τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ ὡς ἕνα εἶδος «σιλανσιέ».

ΣΑΛΩΝΑΚΙ

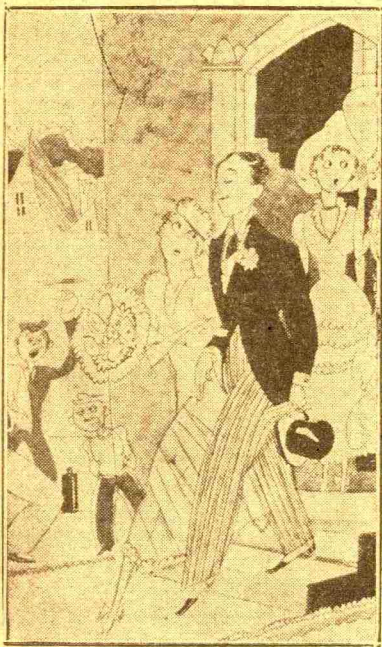
πολὸ μοντέρνο, πρᾶπει ζαρία καὶ κρεδδοκαμάρα, πολυδύναμι εἰς τὴν εὐκαιρίαν, Παναγιωτάρου 51, πέριχ Ἰπποκράτους.

Η ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Ἡ ἐφευρέσις πού περιμένουν ἀνυπομόνως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι: τὸ μουσικὸ κουμπάκι τοῦ γιατῆ, τὸ ὁποῖον ὅταν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ντυσίματος γλυστράη κάτω ἀπὸ κάλλιο ἐπιπλο, σφυρίζει ἕνα μουσικὸν μοτίβο ἀπὸ τὴν «Βαλκυρίαν» ἢ τὴν «Κόρμεν».

ΓΑΜΗΛΙΟΣ ΚΑΛΩΣΥΝΗ

Ἐμιά ἀπὸ τὰς δύο καλὰς φίλας: Παναγίτσα μου, τί ἡλίθιος πού φαίνεται ὁ γαμπρός.
Ἡ ἄλλη: Ἐπρεπε νὰ ἐβλεπες τοὺς ἄλλους, πού ἐπρόκειτο παρ' ὀλίγον νὰ πάρη.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ἄρ. 4

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21
1	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
2	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
3	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
4	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
5	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
6	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
7	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■

Οριζοντίως:

1. Ἀνακηρύσσεται συνήθως εἰς τὰ δικαστήρια.
2. Ἀεττός ἄνεμος.— Περιέχει συνήθως οἶνον, ἔλαιον, τυρόν.— Χονδρός.— Γερμανὸς ζωγράφος ἐργασθεὶς εἰς τὴν Ἑλλάδα.
3. Ἀνεξέδωτος.— Λέξις πού χρησιμοποιεῖται διὰ τὰ βρέφη.— Ἀντωνυμία.— Ἐπιφώνημα περιφρονήσεως.
4. Ἡ αὐθάδης.— Πόλις τῆς Γαλλικῆς Ἰνδοκίνας.
5. Ἐπανάστασις.— Συστατικὴ τῆς γῆς.— Δύο γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν λαβίς.
6. Πρόθεσις.— Πλήθος.— Τὴν ἡράσθη ὁ Ζεὺς.— Ἐβρίσκεται εἰς τὰ μώνυχα ἔφα.
7. Δίφθογγος.— Ἀθροιστικὸς τίτλος.— Θεά.

Καθέτως:

2. Σύνδεσμος.— Δύο γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν ἵππος.
3. Ἄγριον θηρίον.
4. Χρησιμοποιεῖται διὰ τὸν ἵππον.
5. Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
6. Ἐπίρρημα.
8. Δύο γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν Σινᾶ.— Δύο γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν Κοῦς.
9. Μπορεῖ νὰ σχίσῃ τὰ ἐνδύματά σας.
10. Μετοχὴ ῥήματος (οὐδέτ.).— Ἀντωνυμία (γεν.).
11. Ἐθνικὸς εὐσεβήτης.
13. Ἀστερισμός (εἰς τὴν δημοτικὴν).
14. Ἀνευλαθὸς.
15. Ἐπιφώνημα.
16. Χαρὰ τῆς ψυχῆς.
17. Ἐπίρρημα.
18. Ὀροπέδιον τῆς Πελοποννήσου.
19. Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων.— Δύο γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν ὑπέρ.
20. Σύνεργον τοῦ μαγειρείου.

ΤΟ ΠΕΝΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΛΑ

Διὰ τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὰ γράμματα, εἶνε πάντοτε εὐχάριστον νὰ πληροφοροῦνται, ὅτι οἱ λόγιοι κατορθώνουν νὰ διακρίνονται ὄχι μόνον ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ πολεμικοῦ πεδίου, ὅτι δηλαδὴ εἶνε τόσοι γενναῖοι «μὲ τὸ πάλα», ὅσον καὶ «μὲ τὸ πέννα».

Αὐτὸ ὅμως δὲν συνέβη μὲ κάποιον Ἰσπανὸν λόγιον, ἀνήκοντα εἰς τὸ περιβόητον «Φρέντε Ποπούλαρ». Ἀπὸ τὰ περιμαζεύματα τοῦ δρόμου συνεκροτήθη τώρα τελευταία μία νέα κομμουνιστικὴ φάλαγξ εἰς τὴν Μαδρίτην. Ἡ διοίκησις τῆς ἐπρόκειτο νὰ ἀνατεθῇ εἰς κάποιον λοχαγόν, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἐγύμναζε καὶ θὰ τὴν ὠδήγει εἰς τὴν μάχην. Ὁ περὶ οὗ πρόκειται διανοούμενος ὅμως — ἕνας τύπος μοδεμ μὲ μακρὰ μαλλιά, βρώμικα νύχια καὶ ὑπερρεαλιστικὰ ποιήματα — ἐπεσκέφθη τὸν πρωθυπουργὸν Λάσγκο Καμπαλλέρο, τοῦ ὑπενθύμισεν ὅτι εἶχε ψάλλει τὸν πανηγυρικὸν του μὲ δύο ἄρθρα εἰς τὴν ἐφημερίδα «Α. Β. C.» καὶ ἤξιώσε νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν διοίκησιν τῆς νέας φάλαγγος.

Ἡ ἀξιώσις του ἐγένετο δεκτὴ, ἡ περίοδος τῆς ἐκγυμνάσεως ἐπέρασεν ὁπως-ὅπως χάρις εἰς τοὺς εὐρισκομένους μεταξὺ τῶν κομμουνιστῶν υποξίωματικὸς καὶ ὄχι βέβαια χάρις εἰς

ΠΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡ. 3 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Δ	Α	Σ	Α	Ρ	Χ	Ε	Ι	Ο	Ν
Ε	Ρ	Μ	Α	Ι	Ι	Ω	Τ	Α	
Ρ	Ε	Ι	Σ	Ι	Δ	Ν	Ε	Υ	
Μ	Ι	Λ	Ν		Ο		Α		
Α	Μ	Ε	Τ	Η	Σ		Ρ		
	Α	Υ	Τ	Ο	Σ		Β	Α	Χ
	Ν	Ω	Ε	Α	Π	Ο	Ε		
Π	Ι	Ξ	Ε	Υ	Ρ	Ω	Ι		
Ρ	Θ	Ι	Α		Ω		Ο		
Ο	Σ	Α	Σ	Τ	Ι	Μ	Ω	Ν	

τὸν ἀρχηγόν, πού δὲν εἶχε κρατήσει ποτὲ παρὰ τὴν πένναν καὶ τὰ ποτηράκια τοῦ ρακιοῦ, καὶ ἤλθεν ἡ ἐποχὴ ὅπου ἡ φάλαγξ ἐστάλη εἰς τὸ μέτωπον. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν, ἕνα τμήμα Καρμιστῶν συνέλαβε τὸν ἐνδοξον φαλαγγάρχην εἰς τὴν πόλιν Βαντίλιο. Ἦτο κρυμμένος εἰς μίαν σοφίταν, ἀξιοθεήνητος καὶ ἡμιθανὴς ἀπὸ τὸν φόβον του. Οἱ ἐβελονταί, ἐν τούτοις τῆς φάλαγγος εἶχαν πολεμήσει γενναίως.